

๑

เรารักโซบิลิง

เฟชนิก เรารักโซบิลิง

กลุ่มสาระณะ 5.8 หมีนคน

ลานไพลิน แม่แสนแซ่บ :

‘แสนแซ่บไม่ใช่หมา แสนแซ่บเป็นลิงตัวนี้! #โซบิลิง’

<ภาพประกอบ สุนัขโซบิลีเรียนฮัสนี้เงินแซมเทาอ่อนจางๆ และขาว
หรือที่เรียกว่าสีซิลเวอร์ยีนเด่นสง่าอยู่บนหลังคาโรงรถซึ่งอยู่ติดกับตัวบ้าน
มันเอยังคอมองกล้องอย่างใส่อารมณ์กับนี่เป็นเรื่องสามัญธรรมดาที่ไม่เห็นจะ
น่าตกใจตรงไหน>

ความคิดเห็นล่าสุด

เฮียหมี หัวเบ้ง :

‘โซบิลิงเหมือนกันครับ หัวใจจะวายรายวัน’

<ภาพประกอบ สุนัขไซบีเรียนฮัสกีสีดำน้ำหมึกตัดกับขนสีขาว บริเวณใบหน้าช่วงล่างจนถึงใต้ท้องและครึ่งขาล่าง มันนอนท่าเดียวกับสปิงซ์หน้าพีระมิดที่อียิปต์ แต่ต่างกันตรงที่มันอยู่บนกระเบื้องต้นไม้แกะสลักกลดลายบนหินอ่อนสีขาวริมหน้าต่างชั้นสองของคฤหาสน์หลังงาม>

Ally Angel :

‘เพราะทุกที่คือบ้านเว้ย’

<ภาพประกอบ สุนัขไซบีเรียนฮัสกีสีขาวปลอดเดินเชิดๆ อยู่บนขอบระเบียงชั้นสองซึ่งทำไว้เพื่อเชื่อมบ้านแฝดสองหลังให้ติดกัน>

เหมียวโง่งมรมมิง รับตัดขนแมวและสุนัข :

‘เราคือเจ้าป่า บรู๊วววว!!!’

<ภาพประกอบ สุนัขไซบีเรียนฮัสกีสีเทาแซมน้ำตาลและเหลืองอ่อนหรือสีเทาหมาปากกำลังเหินหน้าชั้นฟ้า อ้าปากหอนอยู่บนกันสาด ท่ามกลางแสงอาทิตย์อัสดงสีส้มแดง>

ครูบัว Lotus Bua :

‘แสนแซ่บลูกกกก ไม่เร็วในมือแม่ลั่นใหญ่แล้ว!’

แซมมี สโรชินี :

‘สำเนาถูกต้อง!’

<คลิปวิดีโอแมวกับสุนัขไซบีเรียนฮัสกีสีซิลเวอร์และสีเทาธรรมชาติหลายตัวป็นปายอยู่บนหลังคากระเบื้องลอนของบ้านหลังงามที่กำลังปรับปรุงซ่อมแซม เห็นได้จากนั่งร้านซึ่ง

ติดตั้งอยู่ข้างตัวบ้าน กล้องแพนไปยังอดีตนางงามสาวประเภท
สองชื่อดัง เธอเป็นหน้าตาออกไปตอนพวกมันให้กลับเข้าบ้าน
ภาพค่อนข้างสั้นเนื่องจากคนถ่ายคลิปปวดเราไปด้วยและมี
เสียงกรีดกรีดของแซมมี่ สโรชินี ซึ่งกลัวความสูง แต่ทำให้ผู้
เพื่อช่วยสัตว์เลี้ยงให้ปลอดภัย>

KhramSk :

‘ยินดีด้วยครับ เจ้าไซของคุณเป็นพันธุ์แท้แน่นอน’
<ภาพประกอบถูกถ่ายโดยช่างภาพซึ่งอยู่ภายในตัวบ้านแต่
แหงนหน้าขึ้นไปถ่ายรูปสุนัขไซบีเรียนฮัสกี้สีน้ำตาลแดงเข้มตัด
กับขาวที่ยืนเหยียบอยู่บนหลังคากระຈກໃສเหนือศีรษะของเขา
มันก้มหน้าลงมองกล้องและแลบลิ้นให้ด้วย!>

“บรู๊ววว์!”

เสียงหอมของเจ้าไซบีเรียนฮัสกี้สีน้ำตาลแดงเข้มตัดขาววัยสองขวบ
ในภาพล่าสุดดังขึ้นข้างๆ หูของชายหนุ่มที่เพิ่งโพสต์รูปดังกล่าวลงในเฟซบุ๊ก
ของกลุ่ม ‘เรารักไซบิลิง’ หนึ่งในศูนย์รวมคนรักสุนัขพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ซึ่ง
คิดาลเข้าไปติดตามและพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นบ่อยที่สุด

สมาชิกในกลุ่มมีจำนวนห้าหมื่นแปดพันกว่าคน ประกอบไปด้วยคน
เลี้ยงไซบีเรียนฮัสกี้ และผู้ที่ยังไม่ได้เลี้ยงแต่หลงใหลในความมีเอกลักษณ์
ของหนึ่งในสุนัขสายพันธุ์เก่าแก่ซึ่งมีประวัติยาวนานหลายพันปี

ในอดีตพวกมันถูกเพาะพันธุ์โดยชาวชุกชี (Chukchi) ชนพื้นเมือง
ซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงเหนือสุดของไซบีเรีย สหพันธรัฐ
รัสเซีย ชาวชุกชีเลี้ยงดูไซบีเรียนฮัสกี้ไว้เป็นเพื่อน เป็นสุนัขเฝ้ายาม และ
ฝึกฝนพวกมันให้กลายเป็นสุนัขลากเลื่อนบนพื้นน้ำแข็งหรือหิมะ สามารถ
พามนุษย์และสัมภาระอันหนักอึ้งเดินทางไปในหนต่อไหนได้อย่างรวดเร็ว

ท่ามกลางสภาพอากาศอันหนาวเหน็บในแถบอาร์กติก

แม้ไซบีเรียนฮัสกีถูกจัดอยู่ในกลุ่มสุนัขขนาดกลาง แต่ด้วยรูปร่างหน้าตาที่สง่างามหึงผยองน่าเกรงขามและมีความคล้ายคลึงกับหมาป่า ทำให้ผู้คนซึ่งไม่ได้สัมผัสพวกมันอย่างใกล้ชิดถูกภาพลักษณ์ภายนอกหลอกตา

ทั้งที่ความจริงแล้วไซบีเรียนฮัสกีเป็นสุนัขที่...

“ไอ้หมาตึงตึง!”

คิคาโลซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาไววอยเมื่อสุนัขตัวแสบเอาขาหลังเหยียบขึ้นมานบนหน้าตักของเขาเพื่อใช้เป็นฐานในการปีนขึ้นไปอยู่บนหลังคอกของชายหนุ่ม มันตะเกียกตะกายพาดตัวไปกับผนังกึ่งด้านหลังและอ้อมศีรษะมาเกยคางลงบนหัวไหล่อีกข้างของคิคาโลราวกับเป็นผ้าพันคอขนมิงก์ที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าตัวมิงก์จริงๆ หลายเท่า

“อะโรวะเนี่ย มันหนักนะไวย์ยิมโน!” คิคาโลเอ็ด การปีนป่ายของมันบังคับให้เขาต้องก้มตัวลงและทำโทรศัพท์มือถือร่วงหล่นลงบนเบาะโซฟา ระหว่างหน้าขาทั้งสองของตน

เจ้าหมาเพื่อนยากส่งเสียงครวญครางเหมือนคนช่างเถียง ราวกับประท้วงว่ามันจะปักหลักอยู่ตรงนี้แหละ ไม่ไปไหนแน่นอน ชายหนุ่มจำใจยอมแพ้ เขายกมือขึ้นยี้ห้วยิมโนด้วยความมั่นใจแล้วจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

ภาพล็อกหน้าส่วางวาบขึ้น เผยให้เห็นรูปของเจ้าไซบีเรียนฮัสกีซึ่งมีสีขนโดดเด่นอย่างที่เราเรียกเป็นภาษาทางการว่า ‘สีคอปเปอร์’ เจ้าขนสีทองแดงนี้ขึ้นเนืองรอบดวงตาและสันจมูกติดกับขนสีขาวบริเวณใบหน้าจนดูจะมั่วว่ามันสวมแว่นตาอยู่ ทั้งยังขบแน่นให้เห็นดวงตาสีฟ้า น้ำทะเลเด่นชัดขึ้นอีกด้วย

คิคาโลไม่อยากจะคุย แต่บอไว้หน่อยก็แล้วกัน เจ้ายิมโนของเขาหล่อจนใครๆ อยากได้ไปเป็นพ่อพันธุ์ เพราะมันถือกำเนิดมาจากพ่อแม่ระดับ

แซมเปียนเลยทีเดียวนะ

เขาได้ยืมโนมาเลี้ยงเนื่องจากไปออกแบบและตกแต่งภูมิทัศน์ให้แก่คอมมิวนิตีมอลล์สำหรับคนรักสัตว์เลี้ยง เจ้าของทำฟาร์มสุนัขไซบีเรียนฮัสกี้ด้วย มันตั้งอยู่ในพื้นที่แยกต่างหากไกลๆ กัน คีคาลได้รับมอบหมายให้ปรับปรุงภูมิทัศน์ในส่วนนั้นด้วย เขาคุมไพรเจดต์ดังกล่าวยู่เป็นปีๆ คนที่ผูกพันกับสุนัขมาตั้งแต่เด็กอย่างคีคาลจึงถูกลูกหมาไซบีเรียนฮัสกี้เกือบร้อยตัวล่อลวงเข้าไปให้จนต้องอุ้มกลับบ้านมาตัวหนึ่งในราคารหลายหมื่น

ตอนนี้เจ้าตัวสแปดโตเป็นหนุ่มแล้ว แต่ยังชอบปีนป่ายขึ้นมายู่บนหัวของเขาเหมือนเด็กไม่รู้จักระเบียบ

“บรูว์...บรูว์” ยิมโนตะเกียกตะกายลงมานั่งข้างๆ บนโซฟาและมองหน้าเขา

“อะไร?”

มันหอนตอบพร้อมชูขาหน้าสะบัดหัวขึ้นไปบนเพดาน

“อยากไปข้างบน?”

คีคาลขึ้นไปยังเพดานซึ่งส่วนหนึ่งถูกเจาะเป็นช่องสี่เหลี่ยมผืนผ้า ติดกระจกสกายไลท์ทำจากกระจกลามิเนตใส เพื่อให้แสงจากธรรมชาติภายนอกส่องลอดจากหลังคาเข้ามาในตัวบ้านอย่างพอเหมาะ ช่วยให้บ้านดูโปร่งสบาย

“บรูว์” ยิมโนผงกหัว

“ไม่เอาละ พ่อเหนื่อย เมื่อกี้เราเพิ่งไปวิ่งจ็อกกิ้งกันมาเอง” เขาแก้มองปฏิสเร

ยิมโนโอดครวญอีกยี่สิบวินาที พลังเอาเท้าหน้ามาเชยมือคีคาลอย่างกะยั้นกะยอ

“อยากไปมากเลยเธอ”

“โธ่!” คราวนี้มันเห่าสั้นๆ ตามด้วยครวญครางอดอ้อนและทำตาปรอยใส

“ถ้าจะไปก็ขอมือก่อน” เขาแบมือรอ

ยิมโนวางเท้าหน้าบนมือเขา
 “อีกมือหนึ่งด้วย” คีคาลอมยืม
 มันเปลี่ยนเป็นเท้าอีกข้างหนึ่งตามคำสั่ง
 “เก่งมาก ไหนหอมแก้มพ่อด้วยสิ” คีคาลเอียงหน้าให้ยิมโนเลียแก้ม
 จนน้ำลายเปียกชุ่ม

“เยี่ยมมากไอ้ลูกชาย” ชายหนุ่มหัวเราะพลางยีหัวมัน แล้วลุกขึ้นยืน
 “มา! ไปข้างบนกัน”

“โฮ่ง!” ยิมโนกระโดดลงจากโซฟาอย่างกระตือรือร้น หางพู่ สีนํ้าตาลแดงสลบขาวกระดิกถี่ๆ

มันวิ่งนำหน้าคีคาลขึ้นบันไดไม้บีชซึ่งมีที่กั้นกับราวทำจากแผ่นกระฉาก
 ใส เข้ากับบ้านสไตล์โมเดิร์นที่ชายหนุ่มออกแบบร่วมกับเพื่อนสถาปนิก ทันที
 ที่ถึงชั้นบนยิมโนก็กระโดดและหมุนตัวไปมา ทั้งหอนทั้งเห่าราวกับจะเร่งให้
 เขารีบมาเปิดประตู

คีคาลหัวเราะเมื่อลูกชายสี่ขวบถลาออกไปยังสวนบนชั้นลอยทันทีที่
 ประตูเปิดออก สถาปนิกหนุ่มจัดแต่งบริเวณนี้ให้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ
 ท่ามกลางสวนสวยๆ ซึ่งเขาชอบมานั่งดื่มกาแฟทุกเช้า บ้างก็พาเพื่อนฝูงมา
 สังสรรค์ดีดกีตาร์ร้องเพลง ดื่มเหล้าและย่างบาร์บีคิวไปด้วยกัน

ชายหนุ่มจัดสรรพื้นที่ส่วนหนึ่งบนนี้ให้เป็นแปลงผักสวนครัว สวนไม้
 แดด และยังมีโรงเรือนเล็กๆ สำหรับเลี้ยงกระบองเพชร นี่ยังไม่นับสวน
 พรรณไม้หลากหลายชนิดที่อยู่ภายนอกตัวอาคาร ทั้งหมดเป็นการทดลอง
 ปลุกต้นไม้และจัดสวนตามประสาภูมิสถาปนิกที่ต้องมีความรู้เกี่ยวกับพืช
 ชนิดต่างๆ เพื่อจะได้นำไปใช้กับสวนของลูกค้าได้ การเลี้ยงต้นไม้จึงเป็น
 กิจกรรมที่คีคาลโปรดปรานไปโดยปริยาย

ชื่อ ‘ยิมโน’ ก็ย่อมาจากชื่อกระบองเพชรสายพันธุ์ *Gymnocalycium*
 มันฟังดูน่ารักที่สุดท่ามกลางชื่อต้นไม้มากมายที่คีคาลเอามาเป็นตัวเลือกตอน
 ตั้งชื่อของมัน

แต่เจ้ายิมโนที่เป็นสุนัขไม่ได้ขึ้นขอบต้นไม้เลย สิ่งที่ยังโปรดปรานเวลาขึ้นมาบนต้นไม้ลอยคือระเบียบซึ่งมองเห็นทิวทัศน์รอบรั้วบ้านที่มีอาณาเขตเกือบสามไร่ เนื่องจากมีอาคารอันเป็นที่ตั้งของบริษัทแลนด์สเคปสถาปนิกของคิคาลรวมอยู่ในนี้ด้วย ในวันหยุดไม่น่ามีใครมาทำงาน แต่ยิมโนก็ชอบไปเกาะระเบียบส่องดูเพื่อจะเห็นใครสักคน

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ชายหนุ่มยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าปลายสายเป็นใคร
“อะไรของเกเนี่ย โทร. มาหาฉันเป็นสิรอบแล้ว”
“ฉันตื่นตื่น!”

แต่ได้ยินเสียงของดินแดน คิคาลก็รู้เลยว่าเพื่อนรักคงเดินไปเดินมาราวกับหนูติดจั่น ซึ่งเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อวานตอนที่เจ้าตัวแสบกลับเมืองไทยและโทร. หาเขาเป็นคนแรก

คิคาลกับดินแดนเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่ ป. ๑ ถึง ป. ๖ พวกเขายังเบื่อหน้ากันไม่พอจึงเข้าเรียนในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยเดียวกัน หลังเรียนจบทั้งคู่ไปทำงานในบริษัทออกแบบและรับเหมาก่อสร้างภูมิสถาปัตยกรรมที่ประเทศสิงคโปร์ แล้วไปเรียนต่อระดับปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกาด้วยกันอีก พวกเขาแยกย้ายกันจริงๆ ตอนที่ต่างฝ่ายต่างเข้าทำงานคนละบริษัทซึ่งตั้งอยู่ต่างมลรัฐ ก่อนที่คิคาลจะกลับเมืองไทยมาเปิดบริษัทของตนเอง

ดินแดนยังอยู่ที่สหรัฐอเมริกาต่ออีกหลายปีหลังจากนั้น เขาพบรักกับบัวชมพู แฟนสาวซึ่งไปเรียนปริญญาโท ปีที่แล้วเธอกลับมาสานต่อกิจการโรงเรียนเอกชนของครอบครัวในประเทศไทย ทั้งคู่จึงต้องคบกันในระยะไกล แต่ตอนนี้ดินแดนกำลังจะกลับมาเป็นหุ้นส่วนในบริษัทของคิคาล และมีแผนจะเซอร์ไพรส์ขอบัวชมพูแต่งงานในวันนี้ โดยที่แฟนสาวยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาแอบกลับมา

“แค่ขอผู้หญิงแต่งงาน มันยากตรงไหนวะ” คิคาลปรามาส
“แกต้องลองมีแฟน จะได้เข้าใจฉันเสียที”

“ฉันมีลูกตัวเดียวก็อุ่นนายพอแล้ว”

สถาปนิกหนุ่มมองไอ้ลูกชายที่ยืนสองขาเกาะราวระเบียงเพื่อมองดูทิวทัศน์และบ้านหลังอื่นซึ่งตั้งอยู่ไกลๆ พร้อมกับเห่าหอนทักทายชาวบ้านสุนัข แมว นก หรืออาจจะกระรอกบนยอดไม้ที่มันชอบนักหนา

“แกฟังเสียงลูกฉันสิ ฉันโคตรเกรงใจเพื่อนบ้านเลย” คีคาลบ่น

“หมากับเมียจะเทียบกันได้ยังไงวะ” ดินแดนหัวเราะ “ให้ฉันแนะนำสาวๆ ให้มัย เพื่อนน้องบัวที่ยังโสดมีตั้งหลายคน”

“ไม่ละ แกอย่ามาทำตัวเป็นป้าฉันอีกคนหนึ่งเลย” คีคาลเหนื่อยใจกับป้าแท้ๆ ของตนที่ชอบเป็นแม่สื่อแม่ชักให้เขาเพราะอยากอุ้มหลานเต็มที

“ท่านยังไม่เลิกหาเมียให้แกอีกหรือวะ”

“ยัง เวลาป้าโทร. มาที่ไร ฉันกลัวทุกทีบอกตรงๆ เพราะฉะนั้นแกอย่ามาเป็นพ่อสื่ออีกคนเลย ถ้าฉันชอบใคร ฉันจะจีบเอง”

“เออ ไอ้หล่อเลือกได้ เอาที่แก่สบายใจเลย ไม่แน่นะ คีนี่แกอาจจะเจอสาวที่ถูกใจเข้าสักคนก็ได้ เพื่อนของน้องบัวสวยๆ เพียบ”

“แกไม่ต้องมาห่วงความโสดของฉันหรอก ระวังตัวแกเองไว้ดีกว่า เรื่องที่แกขอให้แกมาช่วยจัดงานวันนี้ ฉันว่าผู้หญิงไม่น่าจะโอเคนะถ้าแฟนของเรายังคุยกับแฟนเก่าอยู่ แล้วยังขอให้แฟนเก่ามาช่วยเป็นธุระจัดงานเซอร์ไพรส์ขอเราแต่งงานอีก”

แก้วกัลยาเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนเก่าของพวกเขา และเป็นแฟนคนแรกของดินแดนสมัย ม. ๕ ทั้งสองเลิกากันหลังเข้ามหาวิทยาลัยได้ไม่นาน เนื่องจากแก้วกัลยาไปเรียนต่อระดับปริญญาตรีที่ต่างประเทศ แต่ละคนแยกย้ายกันไปเจอสังคมและเพื่อนฝูงใหม่ๆ ทั้งคู่จึงค่อยๆ ห่างและจากกันด้วยดีแบบไม่เกลียดชังหน้ากัน โดยที่นานๆ ครั้งก็ยังทักทายกันบ้างตามโซเชียลมีเดีย

คีคาลไม่ได้ติดต่อกับแฟนเก่าของเพื่อนรักเลยจนกระทั่งไปเจอเธอในงานเลี้ยงรุ่นเมื่อสองปีก่อน แก้วกัลยามาขอคำปรึกษาเรื่องการรีโนเวต

โรงแรมของครอบครัว ดินแดนรู้เข้าจึงกลับมาคุยกับแก้วกัลยาบ่อยกว่า
 คีคาลเสียอีก คีคาลเตือนเพื่อนรักมาหลายรอบแล้วตั้งแต่เขาทราบว่าดิน-
 แดนจองสวนบริเวณริมน้ำในโรงแรมของแก้วกัลยามาจัดงานฉลองวันคล้าย
 วันเกิดของบัวชมพูและจะเซอร์ไพรส์ขอแต่งงาน

“ฉันกับแก้วบริสุทธิ์ใจไว้ย นื่องบัวไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อยหรอก”

“แต่ฉันมีน้องสาว ครีมเคยอาละวาดบ้านแตกมาแล้วตอนที่รู้ว่าสามี
 แอบไปคุยกับแฟนเก่า”

คีคาลรู้ซึ่งถึงพลาญภาพแห่งความหึงหวงของน้องสาวที่เพิ่งตั้งครรรค์
 อ่อนๆ เธอแอบเห็นข้อความว่าสามีติดต่อกับอดีตคนรัก แม้จะเป็นการถาม
 สารทุกข์สุขดิบธรรมดา เธอก็โมโหถึงขั้นหอบผ้าผ่อนหืนจากบ้านสามีที่
 ต่างจังหวัดมาอยู่กับคีคาลที่กรุงเทพฯ นานเป็นสัปดาห์เลยทีเดียวดีกว่าสามี
 จะรังองอนได้สำเร็จ

“น้องแกกำลังตั้งท้อง มันอาจเป็นเพราะเซอร์โมนคนท้องก็ได้”

“ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่อยากให้แกเสี่ยง”

“เอาน่า ยิ่งไงมันก็แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว ถ้าไม่มีใครกระโดดกระตาค
 บอกนื่องบัว เธอก็ไม่รู้หรอก”

“ไม่มีความลับอยู่ในโลกหรอกนะไอ้ดิน”

“แกอย่าพูดให้ฉันใจเสียสิ ฉันต้องการกำลังใจจากแกนะไว้ย”

“โอเคๆ ฉันให้กำลังใจ ขอให้ทุกอย่างราบรื่น ไม่มีอะไรผิดพลาดก็
 แล้วกัน” คีคาลภาวนา

สถาปนิกหนุ่มเดินทางไปถึงโรงแรมริมแม่น้ำเจ้าพระยาพร้อมก็ตาร์ท
 คุใจ ก่อนเวลาที่ดินแดนนัดหมายเล็กน้อย

ตามแผนแล้วบัวชมพูจะมารับประทานอาหารเย็นกับเพื่อนที่โรงแรม
 แห่งนี้ โดยที่หญิงสาวไม่รู้เลยว่าบริเวณจัดเลี้ยงในสวนริมแม่น้ำถูกเตรียม
 ไว้สำหรับคำคืนอันพิเศษ

ทีมงานหลายสิบคนกำลังกลุ่มรวมตกแต่งสถานที่ทั่วทุกมุมสวนให้เต็มไปด้วยดอกบัวสีชมพู บ้างก็ช่วยกันโยงไฟประดับไปตามต้นไม้เวทีซึ่งยกพื้นเตี้ยๆ ขึ้นมาเพียงหนึ่งฟุตจำนวนสองเวที ถูกสร้างขึ้นตามที่ดินแดนทุ่งเม ออกแบบอย่างที่คุณคิดว่าแฟนสาวน่าจะชอบ เวทีแรกมีขนาดใหญ่กว่า ใช้สำหรับวงดนตรีอะคูสติค ขณะที่อีกเวทีซึ่งเป็นทรงกลมตั้งอยู่ติดแม่น้ำจะเป็นจุดที่ดินแดนใช้ขอบัวชมพูแต่งงาน

คิคาออกมาหาน้องรัก ไม่สนใจสาวน้อยสาวใหญ่ซึ่งต่างก็แอบมองตน เข้มแข็งดุจดั่งสายตาสาวๆ อยู่เสมอด้วยความที่มีใบหน้าที่หล่อคมคายและรูปร่างสูงใหญ่ เข้าสโตร์ ‘ดาร์ก ทอล แอนด์ เฮนรี่ซัม’ ยิ่งวันนี้สถาปนิกหนุ่มสวมเสื้อยืดแขนสั้นขนาดพอดีตัวกับกางเกงยีนและรองเท้าผ้าใบสุดเท่ สายสะพายกล่องกีตาร์แนบไปกับตัวเสื้อจนเห็นกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ มีเส้นเลือดปูดโปนอยู่บนท้องแขนแข็งแรง สาวๆ หลายคนตาลุกวาวด้วยความชื่นชม

“คราม!” เสียงหวานใสของแก้วกัลยาดังขึ้น

ทายาทเจ้าของโรงแรมยิ้มย่องผ่องใสให้เขา เธอสวมแพนต์สูทสีขาวข้างตัดเย็บเข้ารูปไปกับแนวโค้งมนของเรือนร่างและเอวคอดกิ่วอย่างพอดีบพอดี แต่เชือกที่เต็มตาด้วยเสื้อเกาะอกแนบเนื้อ อวดร่องอกเบียดชิดเป็นความเปรี้ยวที่ดูแพงตั้งแต่หัวจดเท้าสมศักดิ์ศรีคุณหนูแก้วกัลยาดาวเด่นของโรงเรียน ซึ่งปัจจุบันเป็นสาวไฮโซที่ได้ชื่อว่า สวย รวย เก่ง เพอร์เฟกต์

“ทำไมครามไม่ใส่สูทมา” แก้วกัลยาตีต้นแขนเขาดังเผียะรากับคุณครูที่ทำโทษเมื่อนักเรียนแต่งกายผิดระเบียบ

“มันอยู่ในรถ เดี่ยวผมค่อยไปเอา”

“ค่อยยังชั่ว อย่าลืมเชียวนะว่าวันนี้ครามเองก็ต้องหล่อเหมือนกัน” เธอเตือนด้วยสีหน้าดูๆ

“ผมกลัวจะหล่อกว่าไอดินนะสิแก้ว ว่าแต่ตอนนี้ไอดินมันอยู่ที่ไหนเธอ” ชายหนุ่มกวาดตาไปรอบๆ

“ในห้องโน้น” แก้วกัลยาชี้ไปยังห้องแอร์ในตัวอาคาร “เดี๋ยวแก้วพา

ไป”

ศิกาลเดินตามหญิงสาวไปหาดินแดนซึ่งโผกอดเขาทันทีราวกับคนกำลังจมน้ำที่เจอห่วงยางลอยมา

“ไอ้คราม แกมาเสียที ฉันตื่นเต้นจนฉันจะราดแล้วเนีย เพื่อนคนอื่นทำไมยังไม่มาอีกวะ”

“เวอร์ไปแล้วแก เดี่ยวพวกมันก็มา” เขาผละจากอ้อมกอดนำชนลูกของไอ้เพื่อนนี้

“ฉันกลัวซ่อมไม่ทัน” ดินแดนหมายถึงซ่อมร้องเพลงกับวงดนตรี ซึ่งเขากับเพื่อนๆ ร่วมกันก่อตั้งในสมัยมัธยม แต่ละคนแยกย้ายกันไปหลังเรียนจบ และมารวมตัวกันเฉพาะกิจเพื่อวันสำคัญนี้

“ทันลืวะ พวกฉันซ่อมกันเองมาแล้ว เหลือแค่ซ่อมกับแกนนี้แหละ แต่แกมันมืออาชีพอยู่แล้วนี่ จะกลัวอะไร”

“ฉันต้องกลัวสิ กลัวไปหมดทุกอย่างเลย กลัวมีอะไรผิดพลาด กลัวน้องบัวไม่ตอบตกลง” นี่ไม่น่าจะใช้คำตอบของดินแดนผู้รักปาร์ตี้และเจนจัดต่อการร้องเพลงบนเวทีในงานต่างๆ

“ไม่เห็นต้องกลัวเลย ดินหล่อ รวย ครบเครื่อง หน้าที่การงานก็เลิศ ผู้หญิงคนไหนไม่ยากได้ดินก็โง่เต็มทีแล้ว แกวกก็เตรียมการทุกอย่างมาให้ดินตั้งขนาดนี้ น้องเขาไม่ตอบตกลงก็ให้มันรู้ไป เอาแค่ดอกบัวที่ดินพับเองนี่ก็ชนะเลิศแล้วจ้า... ครามยังไม่เห็นใช่ไหม ดินพับดอกบัวเอง จัดช่อเองกับมือด้วยนะ ดินมาขอให้แกวหาคนมาช่วยสอนนะ” แกวกัลยาชี้ไปยังดอกบัวสีชมพูช่อโตซึ่งมีถุงพลาสติกใสห่อหุ้มกันลมไว้อย่างดี เพื่อไม่ให้กลีบบัวเปลี่ยนเป็นสีคล้ำก่อนเวลาอันควร

“โอ้โฮ ทำไมแกไม่ใส่รูปเทียนไปด้วยเลยวะ” ศิกาลแซว

“ฉันสิม ฮัย! ไม่ใช่ ฉันขออน้องบัวเป็นเมีย ไม่ได้ให้เป็นแม่นะว้ย แกไม่มีแฟน แกไม่เข้าใจหรอก”

“เออ ฉันไม่เข้าใจ แล้วถึงฉันจะมีแฟน ฉันก็จะไม่ทำอะไรเลยนะ”

แบบนี้ด้วย แต่แก้ทำดีแล้วละ น้องบัวจะต้องภูมิใจในตัวแกและตอบตกลงอย่างแน่นอน” คีคาลตอบว่าเพื่อน

“สาธุ สมพรปาก แต่ฉันขอแข่งแกหน่อยนะไอ้คราม ขอให้แกมีแฟนชื่อมะลิ จำปี จำปา ดอกแก้ว ดอกกรัก หรือดอกอะไรก็เอากๆ นั้น แล้วแกก็ต้องไปหัดร้อยพวงมาลัยให้เธอตอนขอแต่งงาน”

“มันจะไม่มีทางเกิดขึ้นกับฉันหรอกไว้อย่า!” คีคาลพูดอย่างมั่นใจ

“เออ ฉันจะคอยดู!” ดินแดนยิ้มหยัน เช่นเดียวกับแก้วกัลยาที่หัวเราะคิกคักไปด้วยอีกคน

เวลาหนึ่งทุ่มตรง เพื่อนของบัวชมพูแอบส่งข้อความมาว่ากำลังจะเดินทางมาถึง ครอบครัวและญาติมิตรสนิทสนมที่ได้รับเชิญมาเป็นสักขีพยานจึงรีบเข้าประจำที่

สวนสวยริมแม่น้ำซึ่งคีคาลเป็นคนออกแบบภูมิทัศน์ทั้งหมดถูกเนรมิตให้ดาดดาไปด้วยดอกบัวสีชมพู ไปประดับสีนวลซึ่งระยงระยงอยู่ตามต้นไม้ให้บรรยากาศสุดแสนโรแมนติก คีคาลกับเพื่อนอีกสามคนยืนอยู่บนเวทีเดี่ยวๆ พร้อมเครื่องดนตรีอะคูสติคตามที่บัวชมพูชอบ คีคาลเล่นกีตาร์โปร่ง ส่วนเพื่อนคนอื่นมีทั้งเบสโปร่ง คีย์บอร์ดและกลองไฟฟ้า ทุกคนสวมแจ็กเก็ตสูทสีเทาอ่อนคล้ายคีคาล ขณะที่นักร้องนำซึ่งสวมสูทสีขาวทั้งชุดอย่างหล่อเหลาจำเป็นต้องซ่อนตัวอยู่ข้างหลังก่อน

“มาแล้วค่ะ!”

เพื่อนคนหนึ่งของบัวชมพูประกาศกับแขกเหรื่อหลังได้สัญญาณลับจากเพื่อนซึ่งมาพร้อมเจ้าของวันเกิด ทุกคนจึงพากันเงิบกริบ คีคาลเผลอลุ้นตามไปด้วยจนแทบล้มหายใจ

จากการแอบมองในระยะไกล มือกีตาร์หนุ่มเห็นบัวชมพูเดินเข้ามา เธอสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงตะโกนดังขึ้นจากฝูงชนที่รออยู่

“แฮปปี้เบิร์ทเดย์!”

“ว้าย! ทำไมทุกคนมาอยู่ที่นี้คะ พ่อกับแม่ด้วย ไหนว่าไม่ว่างไง”

บัวชมพูถือว่าบิดามารดาซึ่งไปบอกว่าจะไปต่างจังหวัดกับเพื่อน เจ้าหล่อนอุทานเป็นระยะอย่างอัศจรรย์ใจขึ้นเรื่อยๆ ที่เห็นญาติและเพื่อนๆ มารวมตัวกันโดยไม่คาดหมาย ทุกคนหัวเราะกันอย่างครื้นเครง

ร่างอ้วนแอ่นของบัวชมพูเริ่มชัดเจนขึ้นกว่าเดิมในคลองจึกษุของคิคาโล เมื่อเธอก้าวมาถึงจุดที่ครอบครัวของดินแดนรออยู่ ร่างเพรียวสวมเดรสสั้นเกาะอกตัดเย็บจากผ้าพิมพ์ไล่เฉดจากสีขาวไปจนถึงสีชมพูอ่อน กระโปรงสั้นแบบลุ่มบานสวยหวานสมกับคนที่กำลังจะได้เป็นว่าที่เจ้าสาวโดยไม่รู้ตัว

แต่สิ่งที่ดูชัดๆ คือลูกสุนัขไซบีเรียนฮัสกี้สีน้ำตาลแอบริคอตซึ่งบัวชมพูอุ้มมาอย่างหลุกหลือ

คิคาโลรู้จักเจ้าเทียนหอม หมาน้อยขนปุยตัวนี้ดี ดินแดนมอบหมายให้เขาช่วยไปเลือกลูกสุนัขมาจากฟาร์มที่เคยได้เจ้ายิมโนมา และฝากให้เอาไปให้บัวชมพูเนื่องในโอกาสครบรอบสามปีที่เป็นแฟนกัน เพราะหญิงสาวหลงรักสุนัขพันธุ์นี้ของเพื่อนคนหนึ่งเามากๆ และบ่นอยู่บ่อยๆ ว่าอยากได้มาเลี้ยงไว้สักตัว นั่นคือเหตุการณ์เมื่อประมาณหนึ่งเดือนก่อน

เทียนหอมติดบัวชมพูมาก และหญิงสาวก็เฝ้าทะนุถนอมมันประดุจลูกน้อย ดินแดนทราบดี เขาจึงแอบกระซิบให้เพื่อนสนิทของแฟนสาวหลอกล่อเธอให้พามันมาอยู่ร่วมในโอกาสสำคัญนี้ด้วย แม้ว่าแก้วกัลยาจะไม่ค่อยอยากให้สุนัขเข้ามาในโรงแรมของตนสักเท่าไร แต่เมื่อดินแดนขอร้องเนื่องในโอกาสพิเศษของเขา เธอจึงยอมให้สักครั้ง

ทว่าตอนนี้เทียนหอมซึ่งสวมเสื้อปกคอและติดสายจูงสีชมพูกลิตเตอร์อ่อนๆ เข้ากับสีชุดของบัวชมพูคงไม่ยากอยู่ในอ้อมกอดของเธอนัก มันจึงดิ้นรนพร้อมไปกับเห่าหอน น่าจะอึดอัดที่ใครๆ มากอดบัวชมพูและพานโอברัดร่างหนักอึ้งของมันไปด้วย

ตอนนั้นเองที่หญิงสาวอีกคนซึ่งเดินตามหลังบัวชมพูมาตลอดปราคา

เข้ามาช่วยอุ้มลูกสุนัขไว้แทน

เทียนหอมดีใจอย่างออกนอกหน้า มันกระดิกหางดิกๆ เลียพวงแก้มของหญิงสาวอย่างไ้รางวัล เจ้าของใบหน้าจิ้มลิ้มหัวเราะชอบใจ เธอไม่แสดงท่าทางรังเกียจน้ำลายของมันเลยสักนิด ดูเหมือนจะชอบเลียด้วย

ปฏิสัมพันธ์ที่น่ายกย่องระหว่างคนกับสุนัขทำให้คิคาเลลอยยิ้มตามไปโดยไม่รู้ตัว

หญิงสาวไม่ใช่คนสวยงามละมุนละไมราวกับภาพวาดของนางในวรรณคดีแบบบัวชมพู และไม่ใช่สาวเปรี้ยวจิตเซ็ดฟันอย่างแก้วกัลยา แต่เธอมีใบหน้าจิ้มลิ้มออกไปทางน่ารักเสียมากกว่า ดวงตากกลมโตมีชีวิตชีวา จมูกสั้น แก้มป่อง เรียวปากแต่มียิ้มอยู่ตลอด และผมยาวสลวยซึ่งถูกมัดเป็นหางม้าที่กวัดแกว่งไปตามการเคลื่อนไหวอันคล่องแคล่วทำให้สาวน้อยผู้นี้เหมาะกับคำว่าบ๊องแบ้วน่าเอ็นดู

ร่างอ้วนแอ่นสวมชุดเสื้อแขนกุดสีน้ำตาลแบบเรียบๆ แต่เก้เก๋เข้ากับผิวน้ำผึ้งของคนใส ความยาวของชายกระโปรงเลยเข่าลงมาเล็กน้อยอย่างเรียบร้อย เธอคงไม่อยากโดดเด่นเกินหน้านางเอกของงาน แต่ถึงกระนั้นก็ยังดึงดูดสายตาของหนุ่มๆ หลายคนอยู่ดี ไม่เว้นแม้แต่คิคาเล

‘เพราะว่าเธออุ้มเทียนหอมยังไงล่ะ!’

สถาปนิกหนุ่มให้เหตุผลแก่ตนเองโดยไม่เสียเวลาคิด คนรักสุนัขก็ต้องมองสุนัข แล้วเลยไปถึงคนอุ้มสุนัขซึ่งแสดงกิริยาน่ารักต่อสุนัขตัวนั้น

“สุขสันต์วันเกิดนะหนูบัว” บิดาของดินแดนกล่าวกับเจ้าของวันเกิดที่กำลังซาบซึ้งจนน้ำตาคลอหน่วย

“ดินผากแฮปปี้เบิร์ธเดย์มาด้วยนะจ๊ะ เดี่ยวจะมีของขวัญจากเขาตามมาด้วยจ๊ะ” มารดาของแฟนหนุ่มยิ้มกริ่ม

“ขอบพระคุณค่ะ บัวอยากให้พี่ดินกลับมาเร็วๆ มากกว่า คิดถึงจะตายอยู่แล้ว” บัวชมพูโอดครวญ

“ตาตินก็คงคิดถึงลูกเหมือนกันแหละจ๊ะ” มารดาของบัวชมพูเดินเข้า

มากอดเอวบุตรสาว โดยมีบิดาตามมาติดๆ

“แต่พี่ดินหายไ้ทั้งวันเลยนะคะ ปานนี้ก็ยังไม้โทร. มาเลย” บัวชมพูปุดพ้อ พานให้แขกในงานลอบยืมให้กันและกัน

“ถ้าอย่างนั้นพี่ขอเชิญน้องมาดูของขวัญวันเกิดขึ้นแรกจากดินกันเลยดีกว่าคะ” แก้วกัลยาเดินแหวกฝูงชนเข้ามาด้วยมาดนางพญา

‘เซี่ย!’ คิบาลสบถในใจ...ตามที่ตกลงกันไว้ ผู้ทำหน้าที่นี้คือทีมงานของโรงแรม ไม่ใช่เจ้าของ ‘แล้วแก้วจะมายุากมีส่วนร่วมอะไรกันตอนนี้อยะ!’

“คุณคือ...” บัวชมพูนมวดคิ้ว

“แก้วกัลยา เป็นเพื่อนสนิทของดิน และเป็นเจ้าของโรงแรมนี้คะ แต่วันนี้พี่กริเวอร์ไรด์การ์เดนให้เป็นของขวัญวันเกิดของน้องชั่วคราวตามคำขอของดินคะ”

บัวชมพูนหัวคิ้ว แต่ก็ยอมทำตามแรงคะยั้นคะยอของบิดามารดา ดินแดนที่ให้เธอก้าวตามเจ้าของสถานที่มายังหน้าเวทีซึ่งคิบาลกับเพื่อนๆ ยืนคอยอยู่

ความกังวลของมือกีตาร์หนุ่มคลายลงเมื่อเขาเห็นว่าเจ้าเทียนหอมเท่าอย่างดีใจทันทีที่เห็นตน มันกระโจนลงจากอ้อมแขนของเพื่อนบัวชมพู่โดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัว แล้ววิ่งลากหญิงสาวซึ่งจับสายจูงของมันเป็นอยู่ให้มาหาคิบาลด้วยกัน ชายหนุ่มหัวเราะและก้มลงทักทาย

“เทียนหอม!” เสียงหวานๆ ปรามเจ้าหมาน้อยอย่างอ่อนใจ

คิบาลเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง ก่อนที่ดวงตาคู่สวยจะสับสนประสานกับเขา

“ขอโทษด้วยนะคะ” เธอยิ้มเหี้ยพลางค้อมศีรษะให้ และรีบอุ้มเทียนหอมออกไป

แม้เป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ที่หญิงสาวและคิบาลสบตากัน ชายหนุ่มก็สังเกตได้ทันทีว่าในวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา่นั้นมีลักยิ้มบ่มุมน่ารักประดับอยู่ด้วย

“พี่คราม!” น้ำเสียงตื่นเต้นของบัวชมพู่ดังสติเจ้าของชื่อให้หันไปมอง

เธอแทน “พี่เชษฐ พี่จ้อง พี่สุน พวกพี่ก็มาด้วยเหรอะคะ”

“คร่ำบ วันนี้นั้นเกิดน้องบัว พวกพี่จะพลาดไฉน” มือกลองพูด
ออกไมโครโฟนพร้อมกับยิ้มทะเล้น

“จื่อ ขอขอบคุณมากนะคะ” บัวชมพูปะพุ่มมือไหว้ ดวงตาแวววาวอย่าง
คาดหวัง

“พอดีว่าไอ้ดิน เอ๊ย! ดินแดนมาขอให้พวกเรารวมตัวกันเฉพาะกิจ
เพื่อเล่นดนตรีเพลงหนึ่งที่เขาบอกว่าน้องบัวชอบให้เป็นของขวัญวันเกิดน้อง
บัวครับ มาฟังไปด้วยกันนะ”

คิคาฬพยักหน้าให้เพื่อน มือกลองจึงส่งสัญญาณก่อนที่เพลงรักจะ
บรรเลงขึ้น

น้ำตาของบัวชมพู่เอ่อคลอ และไหลพร่างพรูทันทีที่เธอเห็นนักร้องนำ
ถือดอกบัวช่อโตขึ้นมาบนเวทีทรงกลมที่ตั้งอยู่ห่างออกไปเล็กน้อย

“พี่ดิน!” หญิงสาววิ่งถลาเข้าไปกอดดินแดนจนร่างสูงเซไปข้างหลัง

บรรยากาศซาบซึ้งขึ้นเรื่อยๆ ดินแดนซึ่งโอบเอวแฟนสาวไว้แน่น
ถึงกับร้องเพลงต่อไม่ได้อยู่ครู่หนึ่ง ทุกคนในงานพากันซับน้ำตาและยิ้มแย้ม
อย่างตื้นตันใจ ไม่เว้นแม้แต่สาวน้อยซึ่งยืนหลบชนปุกปุยของเจ้าเทียนหอม
อยู่ข้างเวทีที่คิคาฬเล่นดนตรีอยู่

ดินแดนซับน้ำตาให้แฟนสาวและตนเอง เขาพยายามฮึดสู้จ้อง
เพลงบอกรักบัวชมพู่ต่อได้จนจบสมความตั้งใจท่ามกลางเสียงปรบมืออย่าง
กึกก้องของทุกคนในงาน

“พี่ดินแอบมากก็ไม่บอก” บัวชมพู่ต่อว่าด้วยน้ำเสียงอู้อี้

“พี่อยากเซอร์ไพรส์หนูไงคะ สุขสันต์วันเกิดนะคะที่รัก ดอกบัวช่อนี้
พี่พับเองและจัดช่อกับมือเลยนะคะ”

“จริงเหรอะ พี่ดินทำเองทั้งหมดนี่เลยเหรอะ” หญิงสาวเบิกตามอง
ดอกบัวในอ้อมแขน

“จริงคะ แต่มันและจนพี่ต้องแอบทิ้งไปหลายดอกเลย” ชายหนุ่มยิ้ม

เงินๆ

“แค่นี้ก็เป็นช่อดอกบัวที่สวยงามที่สุดตั้งแต่หนูเคยเห็นมาแล้วค่ะ
ขอบคุณมากนะคะที่รัก แล้วขอบคุณพี่ๆ ทุกคนด้วยค่ะ” บัวชมพูยกมือไหว้
ศัลลิตาและเพื่อนร่วมวง ตลอดจนทุกคนที่มาในงาน

“ที่จริงแล้วพี่มีของขวัญอีกชิ้นหนึ่งเตรียมมามอบให้หนูด้วยค่ะ”

ดินแดนคุกเข้าข้างหนึ่งลงกับพื้น

เสียงอุทานดังขึ้นทั้งจากบัวชมพู และแขกเหรื่อที่แม้ว่าจะรู้กันอยู่แล้ว
แต่ก็อดตื่นเต้นไม่ได้

“พี่ไม่อยากอยู่ห่างจากที่รักอีกแล้ว เราอยู่ด้วยกันตลอดไปเลยได้
มั๊ยคะ” ชายหนุ่มล้วงเข้าไปในอกเสื้อ หยิบกล่องแหวนจากแบรด์เครื่อง-
ประดับดังระดับโลกออกมา

“พิดิน...” บัวชมพูยกมือข้างที่ไม่ได้ถือช่อดอกบัวขึ้นมาปิดปาก
ดวงตาลันระริกด้วยน้ำตาที่รินขึ้นมาอีกครั้ง

“แต่งงานกับพี่นะคะ”

ดินแดนเปิดฝากล่องแบบพับได้ และยื่นกล่องออกไปข้างหน้า แหวน
เพชรสี่เหลี่ยมสะท้อนแสงไฟจนเกิดประกายวิบวาว ทุกคนในที่นั้นแทบจะกลืน
หายใจด้วยความลึน

บัวชมพูสะอื้นฮัก และพยักหน้าแรงๆ

“ค่ะ!” หญิงสาวยื่นมือข้างที่ถนัดออกไปอย่างลืมตัว

“ผิดมั๊ย” เสียงตะโกนดังขึ้นจากกลุ่มคนซึ่งร่วมลึนอยู่ด้านล่าง

ว่าที่เจ้าสาวหัวเราะแก้มแก้ม เธอยื่นมือข้างซ้ายออกไปเพื่อให้ดินแดน
สวมแหวนอย่างบรรจง

ศัลลิตากับเพื่อนในวงผลัดกันตีมือกันและกัน ภารกิจสำคัญสำเร็จลง
อย่างงดงาม เขาเห็นสาวน้อยในชุดเดรสสีน้ำเงินมิกบาน เธอจูบหัวเทียน-
หอมสองสามทีและผลัดกันช๊บน้ำตาไปกับเพื่อนๆ ที่ยืนลึนอยู่ด้วยกัน

“น้องลินครับ ช่วยพาเทียนหอมมาที่นี้หน่อยนะคะ” ดินแดน

ประกาศออกไปโครโฟน

คิคาลได้รู้เสียที่ว่าสาวน้อยร่างกะทัดรัดมีชื่อว่า ‘ลิน’ และตอนนี้เธอกำลังจูงเทียนหอมไปหาบัวชมพูกับดินแดนซึ่งยืนรอลูกน้อยสี่ขาอยู่

หญิงสาวเดินกลับมาโดยที่ยังยิ้มไม่หุบ ลักยิ้มบุ่มจึงแต่งแต้มอยู่บนพวงแก้มทั้งสองข้างอย่างน่าเอ็นดู จังหวะนั้นเธอเบนสายตามาทางคิคาลซึ่งเผลอมองอยู่อย่างชื่นชมพอดี ดวงตาสองคู่จึงสบประสานอีกครั้ง

“ผมจะมีเมียแล้วครับ!” ดินแดนตะโกนก้องอย่างมีความสุข “อย่างนี้นั้นต้องจุตพลูลอง!”

“พลูหรือคะ!” เสียงบัวชมพูดังลอดเข้ามาในไมโครโฟน

“ครับ พี่จัดพลูชุดใหญ่เป็นของขวัญให้หนูเลยนะ...เซอร์ไพรส์!”

“ไม่นะ!” น้อง ‘ลิน’ ส่ายหน้ารัวๆ ด้วยความตื่นตระหนก

ก่อนที่คิคาลจะได้คำตอบว่าทำไมเธอจึงมีท่าทางตกใจถึงเพียงนั้น เสียงระเบิดกัมปนาทของพลูชุดใหญ่ก็แผดก้องขึ้นตามด้วยเสียงร้องโหยหวนอย่างตื่นกลัวจนถึงขีดสุดของสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่ง!

๒

เซอร์ไพรส์!

เสียงพลุที่เผดก้องอยู่บนท้องฟ้าสิ้นสะเทือนแก้วหูของไซบีเรียน-ฮัสกี้ตัวน้อยจนมันตื่นกลัวอย่างถึงขีดสุด!

เทียนหอมร้องโหยหวน ดันรนที่จะหนีไปให้พ้นจากเสียงดังสนั่นหวั่นไหว มันกระโดดพุ่งตัวจนสายจูงหลุดจากมือของบัวชมพู แล้ววิ่งหนีหัวซุกหัวซุนหาที่หลบเสียงพลุซึ่งดังปังปังสลับกับกระหน่ำร่ำวากับปืนกลในสมรภูมิรบ

ไม่รู้ว่เทียนหอมเอาพละกำลังมาจากไหน มันจึงสามารถวิ่งชนแก้ว-กัลยาที่ทำหน้ามึงทิ้งเข้ามาขวางจนหญิงสาวหงายหลังล้มกันจ้ำม่ำไปกับพื้นหญ้า ก่อนมันจะวิ่งหนีสะเปะสะปะไปชนพนักงานซึ่งเข็นรถบรรจดังใส่แชมเปญและแก้ว ข้าวของบนรถเข็นล้มระเนระนาด เศษแก้วแตกกระจาย แหกเหวี่ยงหวีตร้อย บ้างก็กระโจนหลบเทียนหอมซึ่งวิ่งวนชนทุกสิ่งทีขวางหน้าอย่างสติแตกไปแล้ว

ติคาลทั้งก็ตาร์ไล่ตามเทียนหอมไป แต่ยังมีคนที่เร็วกว่าคือ...ลินหญิงสาวไล่กวาดเจ้าฮัสกี้ตัวน้อยไปติดๆ ส่งเสียงเรียกชื่อมันไปด้วย

ทว่าแสงวูบวบบนท้องฟ้า และเสียงพลุที่ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดเสียที่ทำให้
เทียนหอมขั้วหนูหนีฝ่อไม่สนใจอะไรอีกแล้ว สิ่งเดียวที่มันต้องการคือหนี
ไปให้พ้น

“เทียนหอม!”

คิคาลประสานเสียงกับลิน เร่งความเร็วขึ้นจนวิ่งติดูไปกับหญิงสาว
ดวงตาจับจ้องอยู่ที่เทียนหอมซึ่งหนีออกจากบริเวณสวนริมแม่น้ำเข้าไปใน
เขตของอาคารแบบเปิดโล่งซึ่งมีหลังคาปกคลุม

มันลัดเลาะไปถึงหน้าห้องจัดเลี้ยงที่วันนี้ถูกปิดไว้เพราะไม่มีการจัด
งาน แล้วมุดไปที่โต๊ะตัวหนึ่ง รำปุกปุยทั้งเกร็งและสั่นเทา หางลู่ลงจุกัน
เสียงหายใจดังพืดฟาดอย่างน่าประหวั่น

คิคาลชะลอฝีเท้าเมื่อเห็นหญิงสาวหยุดกึกห่างจากโต๊ะซึ่งเทียนหอม
ซุกหลบอยู่พอสมควร

“อ้าว คุณ...” เธอเพิ่งสังเกตเห็นเขา

ชายหนุ่มค้อมศีรษะให้เล็กน้อยตามมารยาท เมื่อยืนอยู่ข้างๆ กัน
คิคาลจึงตระหนักว่าลินตัวเล็กกว่าเขามาก เธอมีความสูงแค่หัวไหล่ของเขา
เท่านั้น

“คือ...ปกติเวลาน้องหมากลัวเสียงพลุ คุณหมอบอกว่าเราต้องทำเป็น
ไม่สนใจ ยิ่งถ้าเขาหาที่ซ่อนตัวที่ปลอดภัยได้แล้ว เราก็แค่คอยดูอยู่ห่างๆ
ห้ามไปพลบ เพราะเขาจะคิดว่ามันเป็นเรื่องใหญ่สมควรแล้วที่จะต้องกลัว
ลินเลยไม่กล้าเข้าไปนะค่ะ”

“ผมก็เคยได้ยินมาเหมือนกันครับ”

ไม่ใช่แค่เรื่องสุนัขกับพลุเท่านั้นที่คิคาลเคยได้ยิน เสียงของลินก็ฟัง
ดูคุ้นหูเหมือนเขาเคยได้ยินมาก่อนเช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้นลินว่าเรารอดูอยู่ห่างๆ ตรงนี้ไปก่อนดีมั๊ยค่ะ”

“ดีครับ” เขาชอบคำเรียกแทนตัวเองของเธอแบบนี้จัง

คิคาลกับลินตกลงใจที่จะยืนนิ่งๆ สังเกตอาการเทียนหอมท่ามกลาง

เสียงพลุชุดใหญ่ไปด้วยกัน แต่ทำไมหัวใจของชายหนุ่มจึงคันยุบยิบพิกลเพียงแค่นี้ในใจล่ะ หญิงสาวด้วยจุดมุ่งหมายเดียวกันเท่านั้นหรือ

อาจเป็นเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่มีคนรักสุนัขมาร่วมเผชิญเหตุการณ์นอกสันขวัญแควนไปด้วยกัน อะไรที่เกี่ยวข้องกับสุนัขย่อมเป็นเรื่องพิเศษทั้งนั้น... คีคาลตอบตนเอง

“จืดๆ” เทียนหอมควมรูปร่าง ผุดลุกผุดนั่ง และเริ่มเดินไปมาอย่างกระวนกระวาย

สองหนุ่มสาวสบตากัน แล้วก้าวเข้าไปหามัน

“ระวังโดนกัดนะคะ”

เจ้าของเสียงใสเตือนเมื่อเห็นคีคาลค่อยๆ เอื้อมมือเกี่ยวปลายสายจูงซึ่งเคลื่อนไหวยไปมาตามการขยับกายของเทียนหอมเพราะกลัวว่ามันจะเตลิดหนีไปอีก แต่ที่ไม่จับตัวเทียนหอมไปเลยจริงๆ เนื่องจากสุนัขที่กำลังตื่นกลัวอาจกัดได้

“เยี่ยม!” เธอยิ้มหวานให้เป็นรางวัลเมื่อเขาจับปลายสายจูงไว้ได้สำเร็จ

คีคาลยิ้มตอบพลางกุมสายจูงไว้แน่นๆ ทั้งคู่นั่งลงกับพื้นด้วยท่าทางสบายๆ เหมือนกันโดยไม่ได้นัดหมาย ชายหนุ่มแอบชื่นชมเจ้าของร่างบอบบางที่นิ่งพบบ่อยอย่างไม่ยี่หระว่ากระโปรงสีน้ำตาลจะเปื้อนเปรอะ

“เทียนหอม!” บัวชมพูวิ่งเข้ามาด้วยน้ำตานองหน้า มีดินแดนตามมาติดๆ

ฮัสกีตัวน้อยสะดุ้ง แหกปากร้องลั่นขึ้นมาอีกครั้ง

“ฮู้...!” ลินส่งสัญญาณให้เพื่อนเงียบ “หยุดอยู่ตรงนั้นเลยบัว แล้วก็หยุดร้องไห้ด้วย”

“แต่ว่าเทียนหอม...”

“เธอเป็นครู น่าจะเคยเห็นเด็กที่หกล้มแล้วตอนแรกยังไม่ร้องไห้ แต่พอแม่วิ่งมาโอบอุ้มเขาก็ร้องไห้จ้าเพราะแม่แสดงออกให้เห็นว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ เธอกำลังจะทำให้เทียนหอมเป็นแบบนี้แหละบัว เรากำลังปรับพฤติกรรม

มันให้หายกลัวเสียงพลุเสียงประทัดอยู่ไม่ใช่หรอ เราต้องแสดงให้เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ธรรมดา ต่อไปมันจะได้ชินกับเสียงดังๆ ไปเอง”

คนเป็นครูนิ่งงันไปอย่างได้สติ แล้วจึงผงกศีรษะยินยอมให้ลินกับคิคาจัดการแทน

“เทียนหอมมานั่งด้วยกันมัย เดินไปเดินมามันเมื่อยนะ” ลินชักชวนด้วยน้ำเสียงหวานใสตามปกติเหมือนพูดกับเพื่อนคนหนึ่ง ไม่ได้ดัดเสียงจนเป็นเสียงสองเสียงสามอย่างเวลาคุยกับสัตว์เลี้ยงที่น่าเอ็นดูขั้นสุด

คิคาถึงรู้สึกคล้ายคลึงคลาว่าเขาเคยได้ยินเสียงนี้

“จืดๆ” เทียนหอมร้อง ก้มศีรษะลงมาซุกหน้าตักของลินด้วยเนื้อตัวสันเทา

“มานอนให้ลินเกาคอให้ดีกว่าคนเก่ง” หญิงสาวใช้น้ำเสียงเดิมเพื่อเจ้าหมาน้อยจะได้ไม่รู้สึกลัวว่าถูกโอ้เกินไป

คิคารีบช่วยหญิงสาวจับร่างที่สั่นงันงกให้นอนตะแคงลงกับพื้น เสียงพลุสงบลงแล้ว แต่ความตื่นตระหนกยังฝังลึกในจิตใจของมัน

“เอาเลื้อไปพันตัวมันไว้หน่อยมัยครับ”

“ได้ค่ะ”

ชายหนุ่มรีบถอดเสื้อแจ็คเก็ตให้ เพราะเคยเห็นจากคลิปวิดีโอของต่างประเทศเกี่ยวกับการดูแลสุนัขที่กลัวเสียงดังๆ ว่าการใส่เสื้อผ้าให้พวกมันจะช่วยให้อุ่นซู้สึกปลอดภัยและอุ่นใจขึ้น ทั้งคู่ช่วยจัดทำทางให้เทียนหอมนอนตะแคงไปกับพื้นแล้วเอาเสื้อแจ็คเก็ตมาพันรอบตัวมันก่อนจะสามัคคีกันหวดให้เทียนหอมจนร่างที่เคยสั่นเทาค่อยๆ สงบลงหลับตาเคลิ้ม

“พี่ขอโทษ พี่ไม่เคยรู้เลยว่าเทียนหอมกลัวเสียงพลุ” ดินแดนเอ่ยอย่างเจื่อนจ้อย

“ทำไมพี่ดินจะไม่รู้ละคะ หนูเคยเล่าให้พี่ฟังแล้วว่าเทียนหอมกลัวเสียงพลุตอนปีใหม่มาก เขาตกใจจนเกือบวิ่งหนีหายออกไปจากบ้าน พี่ดินจำไม่ได้หรอคะ” บัวชมพูถามเสียงเครียด

“พี่ลิ้ม...” ดินแดนยิ้มแห้งๆ

บัวชมพูกมองแฟนหนุ่มตาเขียวปัด เธอก้าวเข้ามานั่งตรงกลางระหว่าง
คิคาอกับลิน และลูบศีรษะเทียนหอมพร้อมกับสำรวจร่างกายของมันในส่วน
ที่ไพล่พ้นการปกปิดของเสื้อแจ็คเกต

“หนูมีแผลหรือเปล่าคะลูก หนูวิ่งชนนั้นชนนี่จนแม่หัวใจแทบวาย แม่
ขอโทษนะคะ แม่ไม่ควรพาหนูมาด้วยเลย เจ็บมากมัยเทียนหอม โดนแก้ว
บาดตรงไหนมัย”

“ไม่น่ามีแก้วบาดนะ ฉันลองหาดูแล้วเหมือนกัน... คุณเห็นบาดแผล
บนตัวเทียนหอมบ้างมัยคะ...คุณคราม”

เธอรู้จักชื่อเขาด้วย! ชู่ๆ คิคาอก็อยากยิ้มออกมาเสียอย่างนั้น

“ไม่เห็นนะครับ” ชายหนุ่มรีบรับมุกด้วยรอยยิ้มโง่ม แล้วจึงปรับ
สีหน้าให้เป็นการเป็นงาน “แต่ถึงมันจะมีแผล น้องบัวพนสเปรย์นาโนะ
ไม่กี่วันก็หายครับ”

“ที่บ้านเธอมีมัยบัว ถ้าไม่มีฉันมีอยู่ในรถนะ”

คิคาอเดาว่าลินคงเลี้ยงสุนัขเหมือนกัน เธอจึงได้พกสเปรย์ใส่แผล
ของสัตว์เลี้ยงติดรถไว้ แม้ว่าเขาจะแน่ใจอยู่แล้วก็ตามจากที่สังเกตความ
เชี่ยวชาญในการรับมือกับเทียนหอม

“ฉันมีจ๊ะ” บัวชมพูกตอบคำถามเพื่อนด้วยสีหน้าว่าวุ่น

“จึ้นเธอก็ไม่ต้องกังวลนะ เดี่ยวฉันจะหาบาดแผลตามตัวเทียนหอม
ให้อีกทีเพื่อความแน่ใจ ตอนนี้นะเธอกับพี่ดินกลับเข้าไปในงานกันก่อนเถอะ
ป่านนี้แซกรอแยะแล้ว”

“ไม่ละ ฉันจะทิ้งลูกไปได้ยังงี้”

“ลูกเธอไม่เป็นอะไรแล้ว ดูลิ นอนสบายเลย” ลินทำเสียงเล็กเสียง
น้อย พลังพยับกพเคิดให้เจ้าลูกหมาอย่างน่าเอ็นดูในสายตาของคิคาอ

บัวชมพูกมีท่าทางลังเลอย่างเห็นได้ชัด เธออาจยอมทำตามคำแนะนำ
ของลินในอีกไม่ช้า หากไม่มีเสียงโกรธเกรี้ยวของใครอีกคนดังแหวกอากาศ

มาเสียก่อน

“ดิน! แก้วเตือนแล้วนะว่าอย่าพามาตอนนี้ ดินเข้าใจรึยัง งานพึ่งพินาศเพราะไอ้หมาตัวนี้ตัวเดียว!”

แก้วกัลยาหัวเสียอย่างหนัก แพนต์สูทสีขาวของสาวเบรียวสุดเนียบเปื้อนเปรอะไปด้วยเศษดินและหญ้า โดยเฉพาะตรงกันซึ่งเป็นรอยปั่นสีดำวงใหญ่สองวง

“ขอโทษนะแก้ว” ดินแดนยิ้มเพื่อน

“ฮิ! ดินรู้มั่วว่าเมื่อก็แก้วต้องวิ่งวุ่นแคไหนด แชนเปญอย่างดีที่เตรียมไว้แตกไปเกือบหมด ไหนจะแก้วแก้วเป็นสิบๆ ใบอีก พนักงานถูกเศษแก้วบาดด้วย นี่เขาไปทำแผลอยู่ ไม่รู้ว่าต้องเย็บกี่เข็ม ต้องหยุดงานกี่วัน แก้วเองก็เจ็บตัวเหมือนกัน เมื่อก็เกือบจะลุกไม่ขึ้นนะ แต่เอาเถอะ แก้วจะถือว่าพาดเคราะห์ ส่วนเรื่องแชนเปญแก้วกำลังให้คนเตรียมให้ใหม่อยู่”

“ดินขอโทษจริงๆ นะแก้ว แล้วก็ขอบใจมากที่ช่วยจัดการให้ ดินจะชดใช้ค่าเสียหายทุกอย่าง รวมถึงค่ารักษาพยาบาลและเงินทดแทนจากการหยุดงานของพนักงานคนนั้นด้วย แก้วทำบิลมาได้เลย”

“ไม่ต้องหรอก นี่เห็นว่าเป็นดินนะ แก้วจะรับผิดชอบในส่วนนี้ให้เอง”

“เรื่องนี้ดิฉันขอรับผิดชอบเองดีกว่าค่ะ ในฐานะที่เทียบหอมเป็นลูกของดิฉัน” บัวชมพูลุกขึ้นก้าวเข้าไปยืนแทรกกลางระหว่างคนทั้งสอง “คุณคิดค่าเสียหาย ค่ารักษาพยาบาล และเงินทดแทนทั้งหมดตามที่พี่ดินบอกมาได้เลยนะคะ อย่าลืมหาบิลค่าเสื้อผ้าและค่ารักษาพยาบาลของตัวเองหลังจากไปหาหมอแล้วด้วย ถ้ามีค่าใช้จ่ายอะไรนอกเหนือจากนั้นก็บอกดิฉันมาได้เลยนะคะ ดิฉันจะชดใช้ให้ทุกอย่างค่ะ”

“น้องคะ วันนี้พวกเราจัดงานให้น้องโดยเฉพาะ น้องเป็นว่าที่เจ้าสาวก็อย่างกังวลใจไปเลย ปัญหาที่พี่จัดการเอง อ้อ! ลืมไป Congratulations นะคะ พี่จะรอจัดงานแต่งงานให้ ดินมาคุยกับพี่ไว้บ้างแล้วละ ส่วนการตัดสินใจเรื่องรายละเอียดก็คงต้องรอเจ้าสาวด้วยอีกคนนะ แต่วันนั้นอย่าเอาหมา

มาอีกละ เดี่ยวมันจะยุ่ง แล้วพี่ก็คิดว่าน้องน่าจะจ้างครูฝึกหามาสอนมัน หน่อยนะคะ เวลาน้องพามาไปไหนจะได้ไม่มีปัญหาว่าน่วยแบบนี้อีก”

ตอนนั้นเองที่คิบาลสังเกตเห็นมือซึ่งกำหมัดแน่นของลิน และดวงตาวาววับอย่างคนที่พร้อมมีเรื่อง เธอทำท่าว่าจะลุกขึ้น

“ผมจัดการเองครับ” เขารีบบอก

ลินสบตาตอบมาอย่างแข็งกร้าว ก่อนพยักหน้าบุดึงให้

“แก้ว หมากลัวเสียงพลูมันเป็นเรื่องที่ห้ามกันไม่ได้ และน้องบัวก็ไม่รู้ด้วยว่าวันนี้จะมีการจัดงานเซอร์ไพรส์ให้เธอ ผมเองก็ยังไม่รู้เรื่องพลูเลย ไม่อย่างนั้นจะได้ห้าม ถ้าน้องบัวรู้ว่าจะมีการจุดพลูแบบนี้ เธอก็คงไม่พาเทียนหอมมาเสียงเหมือนกัน” คิบาลพยายามกู้สถานการณ์

“เป็นความผิดของดินเองแหละแก้ว ถ้าแก้วจะตำหนิใครก็ตำหนิดินเถอะ น้องบัวไม่เกี่ยวเลย” ดินแดนเสริม

แก้วกัลยาชักสีหน้า คิบาลจึงก้าวเข้าไปยืนใกล้ๆ แกล้งมองตั้งแต่หัวจดเท้าและทำหน้าอยู่เหมือนรับไม่ได้

“โอ้โฮ แก้วตัวมอมแมมมากเลยนะ รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ”

“จริงหรือคราม” แก้วกัลยาหน้าเสีย

“จริง รีบไปเหอะ เดี่ยวคนอื่นมาเห็นเข้า” คิบาลยืนย่นเสียงชิงขัง

“โอเค แก้วไปเปลี่ยนชุดข้างบนก่อนแล้วจะลงมาใหม่ คราม ดินและเพื่อนๆ คนอื่นอย่าเพิ่งหนีกลับกันก่อนนะ รอแก้วด้วย”

ทายาทเจ้าของโรงแรมรีบไปโดยไม่รู้ว่าที่เจ้าสาวของเพื่อนด้วยซ้ำ บริเวณนี้จึงเหลือเพียงลูกสุนัขหนึ่งตัวและมนุษย์อีกสี่คน

“ที่รักคะ เรากลับเข้าไปในงานกันเถอะนะคะ” ดินแดนจูงมือไปที่เจ้าสาว

“ไม่ค่ะ บัวจะอยู่ที่นี้กับลินและเทียนหอม” บัวชมพูดึงมือออก

“ไม่ต้องหรอกบัว ฉันจะอยู่กับเทียนหอมเอง เดี่ยวเธอก็ได้กลับบ้านไปอยู่ด้วยกันกับลูกแล้ว ขอเวลาฉันอ่อนเทียนหอมบ้างเถอะ... เนอะ เทียน-

หอมเนอะ อยู่กับลินสองคนดีกว่า” ลินขย่ำเท้าปุกปุยเบาๆ และเทียนหอมก็เลียมือเธอตอบอย่างอ่อนๆ

“พี่จะอยู่ช่วยดูแลเทียนหอมอีกคนครับ” คิคาเลนอตัวพลางกลับไปนั่งที่เดิมใกล้ๆ ลิน

เจ้าของใบหน้าบ้องเบ๊วชะงักมือและเลิกคิ้วขึ้นมองเขา ชายหนุ่มสัมผัสได้ถึงความไวตัวที่ตอบกลับมาประหนึ่งว่าเธอกำลังขีดเส้นกันขึ้นมาขวางในอากาศอย่างทันทีทันใด

คิคาเลนบอกว่าไม่ได้คิดอะไรกับเธอเสียหน่อย เขาแค่เป็นห่วงเทียนหอม ทั้งยังอยากเปิดโอกาสให้ดินแดนกับบัวชมพูปรับความเข้าใจกันตามลำพัง

“ไปเถอะบัว วันนี้เป็นวันดีของเธอกับพีดินนะ ควรต้องรีบไปฉลอง แล้วเธอก็ยังไม่ได้ตัดเค้กวันเกิดเลย ฉันได้ข่าวมาว่าเค้กโรงแรมนี้อร่อยมาก เธอรีบไปตัดแบ่งมาให้ฉันซะดีกว่า”

“ฉันไม่มีอารมณ์ฉลองอะไรอีกแล้วละลิน ฉันไม่ควรมาที่นี่เลย ไม่ควรพาเทียนหอมมาด้วย” บัวชมพูโอดเสียงเครือ

“อย่าโทษตัวเองสิ มันเป็นความผิดของฉันเอง ฉันเป็นคนบอกให้เธอพาเทียนหอมมาเองนะ” ลินลุกขึ้นไปโอบกอดเพื่อนด้วยสีหน้าเศร้าสลด

“ไม่ครับ เป็นเพราะพี่ต่างหากที่บอกให้น้องลินช่วยหลอกน้องบัวให้พาเทียนหอมมาอยู่ในวันสำคัญของเรา พี่แค่อยากให้งานวันนี้เป็นการรวมตัวของทุกๆ คนที่มีความสำคัญต่อเรา...คนที่น้องบัวกับพี่รัก...”

“คนที่พี่ดินรัก หมายถึงคุณแก้วกัลยานั่นด้วยใช่ไหมคะ!” บัวชมพูแทรกทะลึ่งขึ้นมาลงปล้อง

‘เอาแล้วไง!’ คิคาเลนจะยกเท้าของเจ้าลูกหมาที่ตนกำลังนวดให้มันอยู่ขึ้นมาตบหน้าผากของเขาเอง

บัวชมพูผละจากลิน ก้าวเข้าไปยืนประจันหน้าดินแดน

“คุณแก้วกัลยาแนะนำตัวกับบัวว่าเธอเป็นเพื่อนสนิทของพีดิน และ

บัวก็จำได้ว่าเธอเป็นแฟนเก่าของพี่ดินด้วย ว่ากันว่าแฟนคนแรกมักจะเป็นคนที่เรารักฝังใจจนลืมไม่ลง พี่ดินกับคุณแก้วก็เลยก็รู้สึกอย่างนั้นใช่ไหมคะ ถึงได้คอยติดต่อกันก็จะเจอกันอยู่ตลอดทั้งในเฟซบุ๊ก ไลน์ ทวิตเตอร์ แล้วก็คงจะมีทางไลน์หรือทางไหนๆ อีกที่บัวไม่รู้ อย่าคิดว่าการที่บัวไม่พูดจะแปลว่าบัวไม่รู้สักอะไร บัวทนดูมานานเกินพอแล้วค่ะ!”

“มันไม่มีอะไรเลยจริงๆ นะคะที่รัก พี่กับแก้วเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้น”
ดินแดนแก้ตัวอย่างร้อนรน

“แต่เป็น ‘เพื่อนสนิท’ ที่สำคัญมากถึงขนาดปล่อยให้หายหน้าตาแฟนตัวเองอยู่ได้ พี่ดินรู้มั๊ยคะเมื่อกี้บัวรู้สึกยังไง...บัวรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเป็นผู้หญิงอนาถาคนหนึ่งที่ต้องคอยรับบุญคุณของยายคุณแก้วกัลยา ถ้าไม่มีเขาก็คงไม่มีงานวันนี้เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นงานวันเกิดบัว หรือการเซอร์ไพรส์ขอแต่งงานของพี่ดิน แล้วถ้าบัวจะต้องแต่งงานกับพี่จริงๆ ก็จะต้องขอความอนุเคราะห์ในการจัดงานจากเขามากเหมือนกันถึงจะแต่งงานได้!”

“ไม่จริงนะคะที่รัก”

“พี่ดินอย่าแก้ตัวเลยคะ พี่ปล่อยให้เขาต่อบัวอยู่ตั้งนานโดยไม่คิดจะช่วยบัวเลยด้วยซ้ำ พี่เอาแต่ขอโทษยายนั่น พี่क्रमเสียอีกที่ลุกขึ้นมาพูดแทนบัว” หญิงสาวปลุกอกแฟนหนุ่มแรงๆ พร้อมกับร้องไห้โฮ

“พี่ขอโทษ...” ดินแดนพยายามจะจับมือบัวชมพู แต่เธอผลักเขาออก

“อย่าเข้ามานะ บัวไม่อยากคุยกับพี่ดินอีกแล้ว!”

“น้องบัว...พี่...พี่ขอโทษจริงๆ”

“พี่ดินใช้คำว่าขอโทษเปลืองเกินไปแล้วค่ะ”

“พี่เสียใจจริงๆ นะ และพี่ขอยืนยันว่าพี่กับแก้วเป็นแค่เพื่อนกันเท่านั้นจริงๆ ไม่มีใครสำคัญสำหรับพี่มากไปกว่าหนูอีกแล้ว ถ้าหนูไม่อยากจัดงานแต่งงานที่นี่ เราก็ไปจัดกันที่อื่น หนูอยากจัดที่ไหนพี่ก็ให้หนูเป็นคนตัดสินใจเลยคะ”

“มันจะไม่มีการแต่งงานเกิดขึ้นอีกแล้วค่ะ!” บัวชมพูยิ้มหยัน

“น้องบัว!” ดินแดนร้องเสียงหลง

“ที่บัวตอบตกลงไปเมื่อก็ถือว่าบัวไม่เคยพูดเลยก็แล้วกัน”

บัวชมพูถอดแหวนออกจากรูปร่างข้างซ้ายและยึดใ้ส่มือของดินแดน!

๓

ขึ้นคานด้วยกัน

เฟชบุ๊กเพจหมาแสน

เจ้าของเพจเฟิ่งโพสต์ภาพการตุนสองช่องระบายด้วยสีพาสเทลนุ่ม และเขียนตัวหนังสือด้วยลายมือเก๋ๆ เป็นระเบียบ

ช่องที่ ๑ ด้านบน :

เมื่อเราเครียดจากปัญหานอกบ้านแล้วกลับมาหาหมา'

<ภาพประกอบตัวการ์ตูนผู้ขายยื่นคอตกอย่างเพรียวๆ มือจับลูกบิด ประตูเตรียมเปิดเข้าบ้าน>

ช่องที่ ๒ ด้านล่าง :

'เราจะลืมเรื่องเครียดนอกบ้านไปทันที'

<ภาพประกอบผู้ขายคนเดิมอ้าปากค้างเข่าทรุด ตัวสั้นระริกอยู่กลาง ห้องรับแขกที่พังและด้วยฝีมือของตัวการ์ตูนสุนัขไซบีเรียนฮัสกี้ สีนํ้าตาลขาวซึ่งวิ่งมาต้อนรับอย่างร่าเริง มันคาบปลั๊กกับสายไฟขาดๆ

ของพัดลมที่ลั่นกลิ้งอยู่ข้างโซฟาซึ่งถูกกักจนรุ่งริ่ง โต๊ะเตี้ยๆ ตัวกลาง มีรอยฟันแว่วๆ แหว่งๆ ขาโต๊ะหักเอียงกระเท่เร่ราวกับถูกปลวกทั้งฝูง รุมแทะ พื้นห้องเต็มไปด้วยเศษขยะกระจัดกระจายแทบไม่เหลือ ที่ว่าง>

“นี่มันชีวิตฉันชัดๆ!”

ลานไพลินกดปุ่ม ‘หัวเราะ’ ให้แก่ภาพการ์ตูนจากเพจ ‘หมาแสบ’ ซึ่ง เธอติดตามด้วยความชื่นชอบมานาน แต่ในความเป็นจริงแล้วเธอแทบ หัวเราะทั้งน้ำตา

เมื่อคืนลานไพลินกลับบ้านดึกที่สุดในรอบปี สืบเนื่องมาจาก เหตุการณ์โกลาหลในคำคืนที่เพื่อนรักควรมีความสุข

หลังบัวชมพูยัดแหวนคืนใส่มือของดินแดน เจ้าหล่อนขอให้ลาน-ไพลินพาตนเองกับเทียนหอมกลับไปส่งบ้าน ปล่อยให้ดินแดนจัดการปัญหา ในงานเลี้ยงเอาเอง ลานไพลินต้องปลุกปลอบเพื่อนรักที่รำให้ไม่หยุด ครั้น บิดามารดาของบัวชมพูกลับถึงบ้าน ลานไพลินต้องรับหน้าที่เล่ารายละเอียด ให้ฟัง ไหนจะเพื่อนฝูงซึ่งทั้งโทรศัพท์มาและส่งข้อความถามจนไลน์แทบแตก ไม่นับดินแดนที่โทร. หาเธอเนื่องจากติดต่อแฟนสาวไม่ได้ กว่าลานไพลิน จะชมชานกลับบ้านของตนเองได้ก็เลยวันใหม่เข้ามาหลายชั่วโมง

ทว่าคำคืนอันบ้าคลั่งยังไม่จบสิ้น

หญิงสาวตระหนักถึงความจริง เมื่อเห็นสภาพห้องนอนที่ถูกรื้อละ ไม่ต่างจากขโมยขึ้นบ้าน ปัญหานอกบ้านกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยในทันที...

ข้าวของบนโต๊ะเครื่องแป้งถูกกวาดลงมาเกลื่อนอยู่กับพื้น กล่อง กระดาษเช็ดหน้าถูกกักจนแทบจำสภาพเดิมไม่ได้ เศษพิษซูกระจุยกระจาย ที่แยกว่่านั้นคือลิปสติกเกือบห้าแท่งหักและ สีของลิปสติกเประเบือนไปทั่ว ทุกที่ แล้วยังมีตะกร้าผ้าใช้แล้วซึ่งลั่นกลิ้งอยู่ใกล้ๆ เลื้อยผัวะเกะระกะปะปน ไปกับเศษพิษซูและเนื้อลิปสติกเลอะๆ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นฝีมือใคร ชนสี่เงินของสุนัขที่ปลิวว่อนและบ้างก็กองอยู่เป็นกระจุกกับรอยเท้าสีส้มๆ แดงๆ ซึ่งประทับตราอยู่แทบทั้งห้อง แสดงถึงการวิ่งวนไปมาของยายตัวแสบ มันหอนต้อนรับเธอด้วยความตื่นเต้นเมื่อเห็นลานไพลินกลับบ้านมาเสียที ก่อนที่มันจะกระโจนลงจากเตียงมากระโดดอยู่รอบตัวเธอราวกับไม่เจอหน้ากันมาสักสามปี

‘แสนแซ่บ!’

ลานไพลินพูดเสียงลอดโพรphanเรียกชื่อสุนัขไซบีเรียนลีซิลเวอร์วัยขวบครึ่งซึ่งมีดวงตาสองสี ข้างหนึ่งสีฟ้า น้ำทะเล อีกข้างมีสีน้ำตาลเม็ดอัลมอนด์

แสนแซ่บเป็นหมาขี้เหงาและติดลานไพลินเอามากๆ มันไม่ยอมนอนกับพ่อแม่เธอ แต่อดทนรอหญิงสาวอยู่ในห้องนอนตามลำพังแล้วคงเหงาผสมกับความเครียดที่ลานไพลินยังไม่กลับมา โดยก่อนหน้านี้คือตอนเย็นหญิงสาวก็ไม่ได้พามันออกไปวิ่งปลดปล่อยพลังเหมือนเช่นทุกวันเนื่องจากต้องไปรับบัวชมพูที่บ้าน

ลานไพลินโกรธแต่ก็เข้าใจแสนแซ่บ เธออดเทศนามันไม่ได้ แม้จะรู้ว่าสุนัขเป็นสัตว์ความจำสั้น มันคงลืมไปแล้วว่าได้ทำอะไรลงไป เธอเก็บกวาดห้อง ทำความสะอาดร่างกายเปรอะเปื้อนของมัน แล้วจึงจัดการถูระส่วนตัว ซึ่งกว่าหญิงสาวจะได้นอนก็อีกชั่วโมงถัดไป

ทว่าตอนรุ่งสาง เจ้านาฬิกาขนาบๆ กระโดดขึ้นมาทับเธอบนเตียงเพื่อเรียกให้ลานไพลินพามันไปออกกำลังกายยามเช้า

หญิงสาวตื่นมาด้วยสภาพตาโหล แต่ต้องสู้ทนขี่จักรยานจูงแสนแซ่บไปวิ่งรอบอาณาเขตของสวนซึ่งเป็นกิจการในครอบครัว เธอยอมให้แสนแซ่บลงไปเล่นน้ำในอ่างเก็บน้ำที่มันโปรดปราน เพราะตั้งใจว่าจะพามันไปอาบน้ำอยู่แล้วเนื่องจากยังมีรอยคราบลิปสติกติดอยู่บ้างตามตัว ระหว่างที่รอแสนแซ่บเล่นน้ำ บัวชมพูโทรศัพท์มาร้องไห้ให้ฟังอีกรอบ ลานไพลินได้แต่ปลอบโยนเพื่อนไป

ตอนนี้หญิงสาวอาบน้ำและเปาชนให้แสนแช่เรียบร้อยแล้ว เธอรับประทานอาหารเช้ากับบิดามารดา ทำความสะอาดร่างกายตนเอง ก่อนมานอนกายนอนพักผ่อนอยู่บนเตียงไม้สักตรงใต้ถุนบ้านด้วยความอ่อนเพลีย

ส่วนแสนแช่นะหรือ มันนอนหนุนตักบิดาของเธอพลางหลับตาพริ้มอย่างน่าห่มนั้ส ปลอ่ยให้พ่อโพธิ์แปร่งชนให้ มีชนของมันร่วงติดแปร่งมามากมายซึ่งเป็นธรรมชาติของสุนัขพันธุ์นี้ที่ผลิตขนเก่งมาก โพธิ์รวบรวมเศษขนมากองข้างๆ ตัวมันจนเป็นกลุ่มก้อนใหญ่เพื่อจะได้รวบรวมใส่ถุงไปทิ้งพร้อมกันทีเดียว แต่กระนั้นก็มีเศษขนสุนัขปลิวอยู่ตามที่ต่างๆ อยู่ดี

“อ้าว! หลับกันหมดเลยเธอ แม่จะปอกมะม่วงสุกให้พ่อดี” มารดาเดินถือถาดสังกะสีใบโตมา ข้างในมีจานมะม่วงสุก มีด และล่อ้มจิ้มเล็กๆ

“จืด” แสนแช่กระดิกหู

“ไอ้ตะกละ” ลานไพลินค่อนว่า

“ตกลงว่าไม่ได้หลับทั้งคืนนี่นา” ทับทิมหัวเราะพลางทรุดกายลงบนโซฟาหวายซึ่งมีโต๊ะตัวเล็กๆ ตั้งอยู่ตรงกลาง

“หนูก็อยากหลับนะแม่ น้อยเหนื่อย แต่มันคงผิดเวลานะคะก็เลยหลับไม่ลง” ลานไพลินถอนใจดังเฮือกๆ

“เป็นสาวเป็นแล้วนอนหายใจทำไม มีปัญหาอะไรหรือเปล่า ทำไมถึงหมดสภาพขนาดนี้ละไพลิน” ทับทิมเรียกบุตรสาวด้วยชื่อที่มีเพียงคนในครอบครัวและญาติสนิทซึ่งเห็นเธอมาแต่เด็กเท่านั้นเรียก

“เฮ้อ...” ลานไพลินถอนหายใจอีก แล้วจึงเล่าเรื่องทั้งหมด

“แย่จริง สงสารบัว ถ้าแม่เป็นแก แม่ก็โกรธเหมือนกันแหละ” ทับทิมวางมะม่วงสุกที่เพิ่งหั่นเป็นชิ้นขนาดพอดีคำลงในจาน

“แต่ दिनจัดงานทั้งหมดเพื่อขอแกแต่งงานนะ แปลว่าเขาเลือกแล้ว ถ้าเขาไม่เลือกก็คงไม่ทุ่มเทขนาดนี้หรอก” โพธิ์แย้งภรรยา

“แต่แฟนเก่าที่ยังสนิทกันเนี่ยมันไม่ใช่เรื่องที่ผู้หญิงจะรับได้นะพ่อ ไม่รู้ว่สนิทกันขนาดไหน แถมดินยังปลอ่ยให้แม่คนนั้นมาด่าบ๊วหมดๆ อีก

ถ้าเป็นแม่นะ แม่กระต๊อบมันไปแล้ว ทั้งผู้ชายผู้หญิงเลย!” ทับทิมกระแทกมิดลงกับถาดสังกะสีดังเคาะแว้ง แสนแซ่บผวกหัวขึ้นมาด้วยความตกใจ

“เดี๋ยวนะ นี่พ่อเอง ไม่ใช่ตาติน แล้วพ่อก็ไม่เคยมีแฟนเก่าด้วย” โพธิ์รีบปราบ

“เออจริง แม่ลืมไป” ทับทิมหัวเราะเก๋ๆ พลังป้อนมะม่วงสุกสีเหลืองอร่ามให้สามพี่น้องขึ้นแทนคำขอโทษ

“หนูเห็นด้วยกับแม่นะ แต่เราก็ไม่รู้ว่่าพี่ตินสนิทกับผู้หญิงคนนั้นแค่ไหน บัวเคยเล่าให้หนูฟังมานานแล้วค่ะว่าเห็นสองคนนั้นคุยกันบ่อยในเฟซฯ กับไอจีแล้วรู้สึกไม่ดี หนูได้แต่ป้ลอบว่าคงไม่มีอะไรหรอก แต่นั่นมันเกินไปแล้ว เอ้อ...จะเป็นยังไงต่อก็ก็นไม่รู้จะคะ ไม่มีแฟนก็ดีเหมือนกันเนอะแม่ ไม่ต้องมีเรื่องมาให้ปวดหัว อยู่แบบโสดๆ สวยๆ สบายใจกว่าเยอะ...เนอะ แสนแซ่บเนอะ”

ลานไพลินลงมานั่งกับพื้น ลูบหัวเจ้าหมา เธอเอื้อมมือไปจ้มนะม่วงสุกมากิน ก่อนจะป้อนอีกชิ้นให้แสนแซ่บด้วย เจ้าฮัสกี้ดมฟุดพิดและอ้าปากจับโดยที่ยังนอนหนุนตักบิดาอย่างเกียจคร้าน

“เราไม่มีแฟนก็เรื่องของเราสีไพลิน แต่แสนแซ่บนี้แม่อยากจะหาแฟนให้สักตัว จะได้มีลูกมาให้เลี้ยงสักครอกสองครอกแล้วค่อยจับมันทำหมัน”

“ไม่เอานะแม่ ลูกหนูเป็นสาวบริสุทธิ์ประจวบนี้ฝั่งเดือนห้า เรื่องอะไรจะปล่อยให้ผู้มาทำให้เบียดเบียน หนูไม่ยอมหรอก” ลานไพลินก้มตัวลงไปกอดลูกสาวที่เคี้ยวมะม่วงดังจ๊ับๆ

“บ้านเราจะได้มีหมาเยอะๆ ไง ไม่เหงาดี”

“โห แคแสนแซ่บตัวเดียวหนูก็สะกดคำว่่าเหงาไม่เป็นอีกเลยคะ คำว่่าความสงบในชีวิตก็เช่นกัน”

ครอบครัวของลานไพลินเลี้ยงสุนัขมาตลอด แต่แสนแซ่บเป็นหมาพันธุ์ดีมีสกุลตัวแรกที่พวกเธอมี เมื่อก่อนล้วนเป็นสุนัขพันธุ์ทางซึ่งบิดามารดาเก็บมาจากข้างถนน บ้างก็หลงมานอนอยู่ใกล้ๆ สวน ตัวสุดท้ายที่ครอบครัว

เคยมีแก่ตายไปได้ราวๆ หนึ่งปีครึ่งนี้เอง

ลานไพลินโศกเศร้าอยู่พักใหญ่ เพราะหลายเดือนก่อนหน้านั้นหญิงสาวสูญเสียหลายสิ่งทีเธอรักในเวลาไล่เลี่ยกัน เริ่มจากคนรักบอกเลิกไปมีคนใหม่ ตามด้วยการเสียชีวิตของยาที่เลี้ยงเธอมา เจ้านายในบริษัทเอเจนซีโฆษณาซึ่งลานไพลินทำงานอยู่ในเวลาดังกล่าวจึงยกลูกไซบีเรียนฮัสกี้ให้ตัวหนึ่งซึ่งก็คือแสนแสนนั่นเอง

แซมมี่ หรือ สโรชินีเป็นเจ้านายจอมเอี้ยบของลูกน้อง แต่เป็นมิตรกับสัตว์สี่เท้า เธอชอบเก็บสุนัขและแมวจรจัดมาเลี้ยง วันหนึ่งสโรชินีไปเจอสุนัขไซบีเรียนฮัสกี้ตัวเมียถูกทิ้งให้อนรอความตายอยู่ริมคลองแสนแสบ คาดว่ามันน่าจะเคยเป็นสุนัขบ้านที่พลัดหลงกับเจ้าของหรือไม่ก็ถูกเอามาทิ้งไว้และโดนสุนัขเจ้าถิ่นไล่กัดตมา สโรชินีจึงอุ้มมันขึ้นรถเพื่อพาไปหาหมอ ทว่ามีไซบีเรียนฮัสกี้ตัวผู้อีกตัววิ่งกะเผลกตามรถมา สภาพของมันน่ารันทดพอๆ กัน สโรชินีเดาว่าทั้งคู่คงเคยมีเจ้าของคนเดียวกันเธอจึงพาพวกมันไปหาสัตวแพทย์

หลังการตรวจร่างกายโดยละเอียด สัตวแพทย์ก็แจ้งความจริงที่น่าตกใจ สุนัขตัวแรกกำลังตั้งท้อง สโรชินีพยายามประกาศหาเจ้าของในทุกแพลตฟอร์มของโซเชียลมีเดียแต่ไม่มีใครมาแสดงตัว และสภาพของสุนัขทั้งสองก็แย่มากจนแทบไม่เหลือความเป็นไซบีเรียนฮัสกี้

สโรชินีตั้งชื่อเจ้าตัวแรกว่า ‘แสนแสบ’ ตามชื่อสถานที่ที่พบเจอมัน ส่วนตัวที่สองมีชื่อว่า ‘แสนสู้’ เนื่องจากมันต้องต่อสู้อย่างมากเพื่อให้รอดชีวิต หญิงสาวเฝ้าทะนุถนอมพวกมันโดยมีทาสหมาอย่างลานไพลินคอยช่วยพาไปหาหมอในเวลาทีสโรชินีไม่ว่าง รวมถึงผู้คนในโลกโซเชียลมีเดียก็คอยเอาใจช่วย ร่างกายของเจ้าฮัสกี้ค่อยๆ ฟื้นฟู และหลังจากนั้นไม่นานแสนแสบก็คลอดลูกออกมาแปดตัวแต่ตายไปสองตัว พวกมันมีรูปร่างหน้าตาและสีขนคล้ายกับแสนแสบและแสนสู้ ทั้งหมดถูกตั้งชื่อโดยมีคำหน้าว่า ‘แสน’ เหมือนพ่อแม่

เจ้าแสนแซ่บเป็นน้องตัวสุดท้อง และเป็นตัวเดียวในครอบครัวที่สโรชินียอมยกให้คนอื่น เพราะเธอเห็นลานไพลินจมดิ่งอยู่กับความโศกาลัยมานานเกินไปจึงยกหมาน้อยให้จะได้คลายเศร้า

ลานไพลินหายเศร้าไปเลยจริงๆ แสนแซ่บนั่นแซ่บสมชื่อ ตั้งแต่มีมันชีวิตของเธอก็แต่ความตื่นเต้นจนไม่มีเวลาโศกอาดูร เสียดลมสูบน้ำจิตหัวใจระทึกทุกวันเพราะไม่รู้ว่แสนแซ่บจะก่อคดีอะไร

“หมาไซ้! มันก็น่ารักดีออก ถ้าแสนแซ่บมีลูก แม่กับพ่อจะเอามานอนด้วย ตาเพชรเรียนจบกลับมาเมื่อไหร่ก็ให้เขาเอามันไปนอนในห้องด้วยอีกตัวสองตัวก็ได้”

ทับทิมคิดเองเออเองเสร็จสรรพ วางแผนไปถึงอนาคตข้างหน้าหลังบุตรชายคนเล็กเรียนจบปริญญาโททางด้านการเกษตรจากนิวยอร์กกลับมายุ้งบ้าน

“แม่ถามเพชรก่อนดีกว่าว่าอยากเอามาไปนอนด้วยมั๊ย หนูเพิ่งเล่าเองนะว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้น”

“มันก็เป็นธรรมดาเนี่ย ไม่ใช่ความผิดของแสนแซ่บเสียหน่อย เรากลับตึกเองแล้วไปโทษน้อง”

“หนูไม่ได้อยากกลับตึกแต่ไม่อยากทิ้งบ๊วไว้ในสภาพนั้นคนเดียวละไม่รู้ละ ถ้าหนูไม่มีผิว แสนแซ่บก็ห้ามมีผิวเหมือนกัน... ตกลงมั๊ยแสนแซ่บ” ลานไพลินยกมือขึ้นมารอ

“บ๊รวัวร์!” แสนแซ่บแปะอุ้งเท้าหน้าทำไฮไฟฟ์กับเธอ

“เก่งมากลูกแม่ สัญญาต้องเป็นสัญญา เราจะขึ้นคานไปด้วยกัน!” ลานไพลินขยำมือมัน

“โธ่ บ๊รวัวร์!” แสนแซ่บเห่าหอน เต่าว่าเป็นการให้สัญญาในภาษาของมัน

“ดีมากลูกพ่อ ผิวเผอไม่ต้องมีหรอก ลูกสาวพ่อหนึ่งคนกับหนึ่งตัวพ่อเลี้ยงได้สบายมาก” โพธิ์โอบกอดลูกทั้งที่เป็นคนและหมาด้วยรอยยิ้ม

ขึ้นบาน

“ซิ! เหม็นความรัก” ทับทิมค้อนปะหลับปะเหลือก

แสนแซ่บรู้ว่ายายกำลังนอน มันจึงกระดิกหางเข้าไปคลอเคลียจ้อ
ทับทิมหัวเราะชอบใจ บ๊องมะม่วงสูกให้มันไปอีกชิ้นโตๆ

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ลานไพลินเห็นชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอแล้วจึง
ยืมอ่อนแต่ก็กดรับสาย

“สวัสดิ์คะพี่ดิน”

“สวัสดิ์ครับน้องลิน ขอโทษที่โทร. มารบกวน แต่พี่ไม่สบายใจเลย
ครับเรื่องน้องบัว เธอไม่รับโทรศัพท์พี่เลย”

“บ๊องยังโกรธนะคะ พี่ดินให้เวลาบัวหน่อยแล้วกันนะคะ”

“พี่รู้ว่าพี่ทำไม่ถูก ไอ่ครามเพื่อนพี่มันก็ด่าเหมือนกันครับ”

ใบหน้าคมสันของศิบาลเพื่อนรักของดินแดนผุดขึ้นมา ก่อนหน้านั้น
ลานไพลินเคยได้ยินแค่เสียงของเขา เมื่อคืนเป็นครั้งแรกที่ได้เจอตัวจริง

“บายนี้้องลินพอมีเวลาว่างมัยครับ ถ้าพี่ขอไปหาที่บ้านจะได้มัย พี่
อยากไปปรึกษาเรื่องน้องบัวนะ”

“ว่างค่ะ แต่บ้านลินอยู่ไกลนะ ให้ลินไปหาครึ่งทางมัย” แม้จะเหนื่อย
ใจ แต่ลานไพลินก็เป็นห่วงบัวชมพู อยากให้เพื่อนรักมีความสุขอย่างแท้จริง
เสียที่

“ไม่เป็นไรครับ พี่เป็นฝ่ายมารบกวนขอความช่วยเหลือพี่ก็ต้องไปหา
น้องลินเอง อ้อ แต่พี่ขออนุญาตพาไอ่ครามไปด้วยได้มัย พี่อยากให้น้องลิน
กับไอ่ครามช่วยกันคิดวิธีอ้อนน้องบัวนะครับ หลายหัวดีกว่าหัวเดียว น้องลิน
จะสะดวกมัยครับ”

หญิงสาวชะงักเมื่อได้ยินชื่อผู้ชายอีกคนหนึ่ง บ้านเป็นสถานที่ส่วนตัว
ของเธอ แต่จะว่าไปศิบาลก็ไม่ใช่คนแปลกหน้าสำหรับครอบครัวเธอเสีย
ทีเดียว

“สะดวกค่ะพี่ดิน”

“ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวเจอกันนะ” ชายหนุ่มนัดแนะเวลา แล้ววางสายไป

ดินแดนไปรับเพื่อนรักถึงบ้าน ขอร้องแกมบังคับให้เดินทางมาด้วย คิกลยังเห็นดีเห็นอกกับเรื่องวุ่นๆ เมื่อคืนไม่หาย แต่เมื่อเห็นใบหน้าหมองหม่นของไอ้เพื่อนตายเขาก็ใจอ่อน

เมื่อคืนกว่าคิกลจะได้นอนก็เกือบเช้า มัวแต่ช่วยดินแดนจัดการเรื่องยุ่งๆ และรับหน้าแขกหรือซึ่งพาทันตใจกับข่าวร้ายระหว่างบัวชมพูกับดินแดน ทั้งยังต้องรองรับอารมณ์โกรธซึ่งของแก้วกัลยาที่ด่าทอบัวชมพู ผู้กล้าปฏิเสธแฟนเก่าเธอ เจ้าหล่อนไม่สำเหนียกเลยว่าปัญหาส่วนหนึ่งมาจากการกระทำของตนเอง

“ทำไมแกต้องพาฉันมาด้วยวะ” คิกลถามเพื่อน

“แกเป็นคนเตือนฉันเรื่องแก้วไง ก่อนหน้านั้นฉันเชื่อแก้ว ขอให้เธอเป็นที่ปรึกษาเพราะคิดว่าผู้หญิงน่าจะเข้าใจผู้หญิงด้วยกันดี แต่ฉันรู้แล้วว่าแกซึ่งมีน้องสาวเข้าใจผู้หญิงได้ดีกว่าจริงๆ วะ”

“แล้วเพื่อนน้องบัวที่เรากำลังไปหาจะช่วยแก้องน้องบัวได้หรือ”

“ได้สิ น้องลินเป็นเพื่อนสนิทของน้องบัวมาตั้งแต่เด็กเหมือนแอกับฉันนั่นแหละ เธอรู้จักน้องบัวดีที่สุดแล้ว แล้วน้องบัวก็ไว้ใจและรับฟังเธอมากกว่าคนอื่น”

คิกลนึกภาพเจ้าของลักยิ้มสวยๆ บนใบหน้าอ่อนเยาว์ราวกับเด็กมัธยมปลาย ภาพลักษณ์ภายนอกช่างหลอกตา เธอไม่ใช่เด็กสาวบ้องแบ๊วแต่มีอายุยี่สิบแปดปีเท่าบัวชมพู...อ่อนวัยกว่าเขาแค่สามปีเท่านั้น

“เธอจะไม่ว่าไซ้มัยที่ฉันไปด้วย”

“ฉันถามแล้ว น้องลินบอกว่าไม่มีปัญหา”

คิกลพยักหน้ารับรู้ ทั้งคู่นั่งในรถโดยไม่พูดอะไรกันอีก สถาปนิกหนุ่มกดแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กที่เขาเพิ่งเข้าไปดูเล่นในโทรศัพท์เมื่อเวลาไม่มี

อะไรทำ สิ่งแรกที่เราเห็นทำให้เขาหัวเราะก๊าก

“ข้าไรวะ” ดินแดนถามโดยไม่หันมา

“โพสท์นี้” คิคาเลียนโทรศัพท์ออกไปในระดับสายตาที่เพื่อนจะมองเห็นได้ในขณะขับรถ

ภาพที่ปรากฏถูกโพสท์ลงในกลุ่ม ‘เรารักไซบีลิง’ มาหลายชั่วโมงแล้ว น่าจะเป็นเมื่อคืน มันเป็นรูปของสุนัขไซบีเรียนฮัสกี้สีซิลเวอร์ซึ่งมีดวงตาข้างละสี แต่สิ่งที่โดดเด่นไม่แพ้ดวงตาคือรอบปากซึ่งเป็นสีแดงเกือบราวกับมันไปกินเลือดใครมา

เจ้าฮัสกี้ตาสองสีนั่งมองกล้องอย่างใสซื่อบริสุทธิ์อยู่กลางห้องนอนที่ถูกรื้อละ ประหนึ่งว่ามันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงที่เกิดขึ้น แม้จะมีหลักฐานอยู่รอบปากและบนข้อเท้าที่เปื้อนเปรอะไปด้วยสีส้มๆ แดงๆ เหมือนกับรอยละอบนพื้นที่ตาม

“มันคืออะไร หมาบาตเจ็บหรือ” ดินแดนเหล่มองเพียงชั่วแวบและหันไปจดจ่อกับถนนเบื้องหน้าต่อ

“ไม่ใช่ มันเอาลิปสติกมาแตะเล่น”

คิคาเลียนขบขันอยู่คนเดียวเขาคาดปุม ‘หัวเราะ’ ให้แก่โพสท์นี้ แล้วขำเลื่อมมองเพื่อนซึ่งเอาแต่ทำหน้าที่เคร่งราวกับโลกจะแตกในอีกไม่ช้า เขาจึงเอื้อมมือไปตบว่าดินแดนด้วยความเห็นใจ

“บ้านน้องลินอยู่ไกลเหมือนกันนะ” สถาปนิกหนุ่มชวนคุยพลางมองท้องถนนในเขตปริมณฑล ทิวทัศน์สองข้างทางเริ่มเปลี่ยนเป็นท้องทุ่ง

“บ้านน้องลินทำสวนนะ ฉันโทร. หาเธอเลยดีกว่า”

ดินแดนต่อโทรศัพท์ซึ่งเชื่อมกับบลูทูธของรถยนต์ ไม่นานเสียงหวานก็ดังขึ้นในห้องโดยสาร

“สวัสดีค่ะพี่ดิน”

อีกครั้งที่คิคาเลียนสะกิดใจเสียงนี้...

“พี่ไถ่ถึงแล้วครับน้องลิน น่าจะอีกไม่เกินสิบนาทีนี่แหละ”

“โอเคค่ะ เตี่ยวลินให้คนไปเปิดประตูนะคะ”

“ขอบคุณครับ”

“เสียงน้องเขาฟังดูคุ้นๆ วะ” คีคาลทักขึ้นทันทีที่เพื่อนนางสาย

“เมื่อวานแกเพิ่งเจอเธอมาไง”

“ไม่ใช่แค่เมื่อวาน ฉันเคยได้ยินเสียงนี้มาก่อน ยิ่งฟังโน้ตโทรศัพท์
อย่างนี้ยิ่งใช่เลย แต่ฉันได้ยินมาจากที่ไหนหว่า...”

ขณะที่คีคาลยังคิดไม่ตก ดินแดนก็เลี้ยวเข้าไปในถนนอีกสายหนึ่ง
เขาขับรถเลี้ยวซ้ายซึ่งมีต้นไม้เลื้อยคลุมจนเขียวครึ้มตลอดแนว ก่อนจะเห็น
ทางเข้าซึ่งมีป้ายไม้แผ่นใหญ่ระบุชื่อสถานที่

“สวนเกษตรรัก” คีคาลอ่านออกเสียง

“อืม ย่อมาจากชื่อเต็มว่าสวนของเกษตรอำเภอสักทอง คุณปู่ของน้อง
ลินชื่อสักทอง เมื่อก่อนท่านเคยเป็นเกษตรอำเภอแล้วตอนที่คุณพ่อคุณแม่
น้องลินมาทำสวนขายต้นไม้ใหม่ๆ พวกท่านก็เอาพันธุ์ไม้ที่คุณปู่สักทอง
สะสมไว้มานขายพันธุ์ แล้วเลยตั้งชื่อว่าสวนเกษตรรักเพื่อเป็นเกียรติแก่คุณ
ปู่สักทองไงล่ะ”

คีคาลผงกศีรษะ รอยยิ้มกว้างขึ้นเรื่อยๆ เขารู้แล้วว่าเคยได้ยินเสียง
ของลินมาจากไหน

คนกันเอง

คิคาเลทักทายเจ้าของบ้าน ซึ่งไม่ได้มีเพียงแค่หญิงสาวหน้าตาน่ารักที่เดินมาต้อนรับพร้อมเจ้าไซบีเรียนฮัสกี้สีซิลเวอร์ แต่ยังมีชายสูงวัยร่างสันทัดซึ่งสถาปนิกหนุ่มคุ้นเคยดี

โพธิ์เป็นเจ้าของ ‘สวนเกษตรลัก’ แหล่งรวบรวมพรรณไม้หายากในเขตร้อนชื้น ซึ่งนักสะสมต้นไม้ทั้งในและนอกประเทศรู้จักดี เขาเรียนจบปริญญาตรีทางการเกษตรเพราะซึมซับความรักที่มีต่อต้นไม้มาตั้งแต่รุ่นพ่อซึ่งเป็นเกษตรกรอำเภอ

หลายเดือนที่ผ่านมาโพธิ์ได้ทำช่องยูทิวบ์ของสวนเกษตรลักโดยมีรายการชื่อ ‘ใบละโพธิ์’ เป็นการเล่นคำมาจากคำเต็มๆ ว่า ‘ไม้ใบและนายโพธิ์’ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับไม้ประดับในร่มที่เขาถนัด รายการได้รับความนิยมในหมู่คนรักต้นไม้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากสวนเกษตรลักมีชื่อเสียงพอตัวในวงการต้นไม้ ส่วนโพธิ์เองก็สนุกสนาน รู้ลึกรู้จริงและอธิบายอย่างไม่หวงแหนความรู้ ทั้งยังมีมุมมองในการถ่ายภาพที่สวยงาม ตัดต่อได้สนุกและทันสมัย

สวนเกษตรสักไม้ได้มีแต่พืชพรรณหายากและไม้ต่างราคาแพงที่กำลังฮอตฮิตอยู่ในตอนนี้เท่านั้น แต่ยังมีต้นไม้ราคาถูก เลี้ยงง่าย ขายเหมาเป็นจำนวนมาก เพื่อให้คนจัดสวนนำไปจัดภูมิทัศน์ในพื้นที่ขนาดใหญ่

บริษัทของศิบาลเป็นหนึ่งในลูกค้าของสวนเกษตรสักมาช้านาน สถาปนิกหนุ่มจึงคุ้นเคยกับโพธิ์ ตามปกติแล้วเขามักไปเลือกต้นไม้ที่สวนเกษตรสักอีกสาขาหนึ่งซึ่งเป็นพื้นที่ปลูกไม้แลนด์สเคปสำหรับนักจัดสวนโดยเฉพาะ ตั้งอยู่ห่างจากบ้านสวนซึ่งดินแดนพามาวันนี้เกือบสามสิบกิโลเมตร นี่เป็นครั้งแรกที่ศิบาลได้มาเยือนอาณาจักรที่แท้จริงของโพธิ์

เขาเคยได้ยินว่ามันเป็นที่ตั้งของโรงเรียนซึ่งรวบรวมไม้ประดับใบสวยตลอดจนไม้ต่างที่โพธิ์กับเกษตรอำเภอสักทองสะสมกันมาก่อนจะได้รับคามนิยมในตลาดการค้าต้นไม้เสียอีก แต่ละต้นมีราคาสูงลิ่ว ไม่ได้แบ่งขายให้คนทั่วไป แต่ผลิตตามคำสั่งซื้อของตัวแทนจำหน่ายซึ่งเป็นร้านค้าต้นไม้เจ้าประจำและมีส่งออกต่างประเทศอีกด้วย

แม้ศิบาลจะเห็นเพียงหลังคาโรงเรียนเลี้ยงต้นไม้ว่าตั้งอยู่ไกลๆ แต่การเข้ามาในอาณาเขตบ้านไม้สีน้ำตาลใต้ถุนสูงซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางสวนป่าอันเต็มไปด้วยไม้ใบขนาดมหึมาขนาดชนิด ก็ทำให้คนรักต้นไม้เช่นเขาตื่นตาตื่นใจอย่างยิ่ง แล้วนอกจากนี้ยังมีพืชผักสวนครัวและผลไม้ อย่างเช่นมะกรูด มะนาว มะม่วง มะละกอ ซึ่งเมื่ออยู่ในความดูแลของโพธิ์ พวกมันออกลูกดกมากห้อยลงมาเป็นพวงๆ ไปทั้งต้นอย่างน่าอัศจรรย์ กลิ่นดินชื้นๆ ลอยกรุ่นมาทักทายอากาศเย็นรื่นโดยไม่ต้องใช้พัดลม

“สวัสดีครับนายโพธิ์” ศิบาลยกมือไหว้ชายชราด้วยความดีใจ

“สวัสดีคุณคราม ไม่เจอกันตั้งนานเลย หัวดีดีตาดี เป็นยังงัยบ้างเรา”

โพธิ์ตอบว่าดินแดนดังป่าๆ ไม่รู้เพราะอยากให้งำลังใจ ยินดีที่ได้พบหรือหั่นไม้ไผ่แทนบัวชมพูซึ่งเขารักเสมือนลูกอีกคนกันแน่ ก่อนที่โพธิ์จะแนะนำภรรยาซึ่งเดินตามมาจากหลังและบุตรสาว

“คุณครามคงรู้จักลานไพลินลูกสาวผมแล้วใช่ไหม ตอนนี่แกมาช่วยเป็นผู้จัดการสวนให้ผมแทนเจ้าเพชรมัน”

เพชรนารายณ์คือบุตรชายคนเล็กของโพธิ์ซึ่งเรียนทางการเกษตรเช่นกัน เวลาที่คิบาลซื้อต้นไม้จากสวนแห่งนี้ก็จะมีเพชรนารายณ์คุมลูกน้องไปช่วยจัดการ แต่เจ้าตัวลาไปเรียนต่อต่างประเทศเมื่อหนึ่งปีก่อน หลังจากนั้นไม่ถึงเดือนคิบาลก็ทราบข่าวว่าโพธิ์ประสบอุบัติเหตุจนขาหัก ต้องหยุดงานไปรักษาตัว สถาปนิกหนุ่มยังคงส่งกระเช้าผลไม้มาเยี่ยม

เขาทราบเพียงว่าบุตรสาวชื่อลานไพลินมาดูแลกิจการแทน แต่ไม่คิดว่าโลกจะกลมขนาดนี้

“ผมเคยคุยกับคุณลินทางโทรศัพท์ แต่ไม่เคยเจอตัวจริงเลยครับจนกระทั่งเมื่อวาน”

คิบาลยิ้มให้หญิงสาวซึ่งตนเคยได้ยินแต่เสียง หลังๆ มานี้ชายหนุ่มไม่ได้ไปเลือกต้นไม้เองอีกแล้วเพราะมีลูกน้องคอยจัดการ ส่วนเขาต้องบินไปคุมงานที่ต่างประเทศและต่างจังหวัด ขณะที่หัวหน้าคนงานซึ่งไปส่งต้นไม้และจัดสวนก็เป็นมือขวาของโพธิ์ที่คุ้นเคยกับบริษัทของเขามานาน

“ที่แท้ก็คนกันเอง” ดินแดนกล่าว

“นั่นสินะ แล้วนี่เมื่อไหร่คุณครามจะมาดูต้นไม้ของผมล่ะ เรานัดกันมานานแล้วนะครับ”

โพธิ์ทวงสัญญาที่คิบาลเคยมาขอชมกรูสมบัติไม้ใบแสนหวงซึ่งโพธิ์สะสม ทั้งสองเคยคุยกันมาเป็นปีๆ แล้วก่อนเพชรนารายณ์จะไปเรียนต่อเสียอีก

“ผมก็อยากมาครับแต่เกรงใจ ไม่กล้ารบกวน ตอนนี่ผมเลยดูน้ำโพธิ์ในยูทิวบ์แทน มีอาชีพมากเลยนะครับ น้ำพุตกล่อง เล่นกับกล้องเก่ง”

“ขอบคุณนะคุณคราม คุณชมซะผมเขินเลย ไพลินนะสิมากะเกณฑ์ให้ผมทำช่องยูทิวบ์จะได้ไม่ไปยุ่งกับงานของแก ตั้งแต่ขาหักตอนนั้นลูกเมียก็ไม่ยอมให้ทำงานในส่วนอีกเลย ผมหายดีแล้วแท้ๆ แต่กลายเป็นคน

ว่างงานเฉยเลย”

“ว่างงานอะไรกัน พ่อก็ยังคุมงานทั่วไปอยู่ดีนี่จ๊ะ แค่นี้ไม่ได้ลงแรงเองเท่านั้น” ภรรยาขัดขึ้นด้วยน้ำเสียงนึ้มๆ

“มันก็ไม่เหมือนเดิมอยู่ดีนี่แม่”

“ไม่เหมือนเดิมก็ดีแล้วจ๊ะ พ่อจะได้ไม่ซุกซนป็นต้นหมากรากไม้ให้ตกลงมาอีก คราวนี้อาจไม่ใช่แค่ขาหักนะจ๊ะพ่อ”

“จ๋า พ่อไม่กลัวแล้วจ๊ะแม่” โพร้ทำคอย่น เขาป่องปากเสริมว่ากระซิบแต่เสียงไม่ได้เบาลงเลย “คุณครามเห็นแล้วใช่มั้ยว่าผมถูกยี้ดอำนาจโดยสมบูรณ์ คุณอยากมาดูต้นไม้ของผมเมื่อไหร่ก็มาได้เลยครับ ผมจะเปิดสวนให้ดูแบบที่คนอื่นๆ ในช่องโบละโพร้ก็ไม่เคยเห็น”

“ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นผมไม่เกรงใจนำโพร้แล้วนะ ผมจะนัดผ่านคุณลิน...ดีมั๊ยครับ” สถาปนิกหนุ่มมองหญิงสาวซึ่งซ่อนตามองตอบทันทีที่ได้ยินชื่อตนเอง

“นัดผ่านผมนี่แหละคุณ ไม่ต้องผ่านโพลินหรอก คุณมีเบอร์ผมใช่มั๊ย เบอร์เดิมนั้นแหละ” กลิ่นคนหวงลูกสาวลอยมาทันที

“มีครับ ผมขอไปเช็กตารางงานของตัวเองก่อนแล้วจะโทร. หานำโพร้ นะครับ แล้วนี่น้องหมาประจำสวนที่ออกรายการกับนำโพร้บ่อยๆ ใช่มั๊ยเปล่า”

ชายหนุ่มแซว พลังลูบขนปุกปุยของสุนัขไซบีเรียนฮัสกี้ซึ่งมาดมฟุดฟิดรอบตัวตั้งแต่เขาลงจากรถแล้ว เพราะมันคงได้กลิ่นเจ้ายิมโน ก่อนที่มันจะคลอเคลียคิลาลาวกับสนิทกันมานานปี

“ใช่แล้วครับ มันชื่อแสนแซ่บ ดาราประจำสวนของเรา”

โพร้หัวเราะ ตอนจัดรายการเจ้าฮัสกี้จอมป่วนมักมาป่วนเปียนอยู่ด้วยจนเป็นที่คุ้นหน้าคุ้นตาสำหรับผู้ชม ไม่เว้นแม้แต่ในการโพสต์ภาพขายต้นไม้ตามอินสตาแกรมหรือเฟซบุ๊กเพจของสวน เจ้าแสนแซ่บเป็นดาราหน้ากล้องถ่ายรูปคู่กับต้นไม้ประหนึ่งมาสคอตของสวนเกษตรลักไปแล้ว

ชายสูงวัยทำท่าอยากคุยกับลูกค้านโปรดต่อ ทว่าพับทิมช่วยตัดบท และดึงสามขึ้นไปบนบ้าน เพื่อให้ดินแดนซึ่งมีใบหน้าทุกซักระหมได้ปรึกษาปัญหาหัวใจเสียที

ลานไพลินพาทุกคนไปยังศาลาเล็กๆ ในสวนข้างบ้าน มีเก้าอี้ไม้เก๋โยน เก้าตั้งอยู่ล้อมรอบโต๊ะกลมซึ่งวางโถงใบน้อยปลูกต้นลานไพลินไว้ ดอกสีม่วงอมเงินเล็กๆ ขึ้นกระจัดกระจายอยู่บนพุ่มใบสีเขียวขจี และเมื่อมองออกไปยังสวนจากมุมนี้ก็จะเห็นโถงและกระถางขนาดต่างๆ กันปลูกต้นลานไพลินเป็นพุ่มๆ สลับกับกอว่านเพชรนารายณ์ซึ่งมีดอกสีขาวชูช่อราวกับจะประกาศว่าใครคือเจ้าของบ้านหลังนี้บ้าง

ระหว่างรอเจ้าของบ้านเอาน้ำมาเสิร์ฟ คีคาลมองสำรวจไปรอบๆ แล้วอมยิ้มเมื่อเห็นว่าเก้าอี้แต่ละตัวล้วนมีรอยฟันกัดแทะ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นสัตว์ชนิดใด เฟอร์นิเจอร์ที่บ้านเขาก็เคยมีรอยฟันกัดในช่วงแรกๆ ที่เอายิมโนมาเลี้ยงเหมือนกัน

“แสนแซ่บ มาหาแม่มา” ลานไพลินที่เพิ่งเดินกลับมาพร้อมแก้วน้ำ และจานผลไม้ร้องเรียกเจ้าฮัสกี้ตัวเมียที่นั่งซุกซบคิคาลจนไม่สนใจใครอื่น

“ปรี๊ว...ปรี๊ว” มันประທံງเอาคางเกยตักคิคาลไว้อย่างตื้อตึง

“ไม่เป็นไรครับ ให้เขาอยู่ตรงนี้ก็ได้อ”

“ถ้าคุณไม่รำคาญก็โอเคละ... แสนแซ่บ เล่นกับคุณเขาดีๆ นะ”

“ปรี๊ว!”

“ชื่อแสนแซ่บเธอเรา น่ารักจัง” คีคาลชมมันด้วยเสียงสองพยางค์ แกคอให้ด้วยความเอ็นดู แล้วจึงคุยกับหญิงสาวโดยใช้หน้าเสียงปกติ “ชื่อแปลกดีนะครับ แสนแซ่บ”

คิคาลรู้สึกตงิดๆ ว่าเคยได้ยินชื่อสุนัขที่สะดุดหูเช่นนั้นมาก่อน ยิ่งอยู่คู่กับชื่อของลานไพลินยิ่งฟังดูคุ้นๆ เข้าไปใหญ่แต่เขาก็ไม่แน่ใจ

“มันแสนแซ่บสมชื่อด้วยละ แซ่บ! จนแทบเอาไม่อยู่” หญิงสาวยิ้ม

ขบขันพลางทรุดกายลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

“ผมนึกภาพออกเลยครับ ผมเองก็เลี้ยงหมาไซ้ๆ เหมือนกัน แต่ลูกชายผมสองขวบแล้ว แสนแซ่บล่ะครับอายุเท่าไร?”

“ขวบครึ่งค่ะ แต่มีผู้ชายมาที่โรละลิ้มแม่ทุกที ซิ!”

คิลากระตุกยิ้มเมื่อเห็นหญิงสาวตัวดกค่อนใส่เจ้าหมาย่างน่าเอ็นดู เขาหลับตึ๊ระหุๆ ของแสนแซ่บที่เห่าหอนเถียงแม่ของมันสลัดกับประจบประแจงเขาไปด้วย

“เมื่อวานผมไม่รู้เลยครับว่าเป็นคุณลิน ก็เลยไม่ทันได้ทัก ขอโทษด้วยนะครับ” เขากลั่นหัวเราะเมื่อเห็นหญิงสาวยังคงค่อนตาคว่าใส่ลูกสาวของเธอ

“ลินก็ขอโทษเหมือนกันค่ะที่ไม่ได้แนะนำตัว เมื่อวานมีแต่เรื่องวุ่นๆ... พี่ดินเป็นยังไงบ้างคะ?”

เธอหันไปถามดินแดนซึ่งถอนหายใจตอบมาเชือกใหญ่

“ไม่ดีเลย น้องลินได้คุยกับน้องบัวบ้างหรือเปล่าครับ?”

“คุยค่ะ เมื่อเช้านี้เอง บัวโทร. มาหาลิน”

“ดีจัง น้องบัวไม่รับโทรศัพท์พี่เลย เธอโกรธพี่มากเลยใช่ไหม พี่ควรทำยังไงดี?”

“อดทนและอ้อมต่อไปค่ะ บัวไม่ใช่คนใจแข็งนักหรอกค่ะ แต่พี่ดินก็ต้องแสดงให้เห็นว่ารู้สึกผิดจริงๆ และบัวคือคนสำคัญที่สุดสำหรับพี่ดิน ไม่ใช่คนอื่น” หญิงสาวเน้นเสียงตรงสองคำสุดท้าย

“พี่จะเห็นคนอื่นสำคัญไปกว่าน้องบัวได้อย่างไร?”

“แต่พี่ดินยังแสดงออกไม่เพียงพอที่จะทำให้บัวเชื่อได้นะคะ”

“นั่นสินะ...หรือพี่ควรจะให้แก่วไปขอโทษน้องบัว เพราะเมื่อวานแก่วก็พูดแรงไปจริงๆ แหละ”

“ฉันว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของคนสองคนคือแกกับน้องบัว น้องคงไม่อยากรู้หน้าแก่วแล้วละ” คิลาคัดค้าน

“ลินเห็นด้วยกับคุณครามค่ะ”

คำตอบของลานไพลินจutrอยยิ้มบนเรียวปากของสถาปนิกหนุ่ม เขา ค่อมศีรษะให้เธอด้วยความขอบคุณที่เห็นพ้องต้องกัน ซึ่งน่าจะช่วยให้ ช่วยเหลือดินแดนได้ง่ายขึ้น

“บัวไม่สบายใจเรื่องที่ดินกับคุณแก้วก็กลายมานานแล้วค่ะ เขาพยายาม ไม่คิดอะไรและเชื่อใจพี่ดิน แต่สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อวานมันแสดงให้เห็นว่าเรื่องที่ บัวกังวลเกิดขึ้นมาจริงๆ ลินไม่ได้หมายความว่าพี่ดินนอกใจบัวนะค่ะ แต่ การที่พี่ดินปล่อยให้คนอื่นมาว่าบัวแบบนั้นเท่ากับพี่ให้ค่าคุณแก้วก็กลยา มากกว่า ถ้าลินเป็นบัว ลินก็ไม่โอเคค่ะ ขอโทษที่พูดตรงๆ นะค่ะ”

ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ หน้าใสราวกับเด็กน้อยจะพูดตรงประหนึ่ง ปล่อยหมัดตู่ใส่ดินแดนอย่างไม่เกรงใจ ก่อนที่เธอจะเหวี่ยงอีกหมัดหนึ่ง แรงๆ

“บัวคือคนที่พี่ดินขอแต่งงาน คนที่พี่ดินเลือกแล้วว่าจะใช้ชีวิตที่เหลือ อยู่ด้วย บัวควรเป็นคนสำคัญที่สุดของพี่ การแสดงความสำคัญไม่ได้อยู่ที่ คำพูดค่ะ แต่อยู่ที่การกระทำ เมื่อวานพี่ดินสอตก”

สีหน้าของดินแดนเหยเกอย่างน่าสงสาร ลานไพลินตอกย้ำความผิด โดยไม่ปราณีสักนิดเลย

“พี่ต้องเลือกระหว่างบัวกับแก้ว...” ชายหนุ่มพิมพ์

“มันเลือกยากมากเลยเธอค่ะ” ลานไพลินย้อน คิดาลสาบานว่าสีหน้า ของเธอช่างยียวนชวนหาเรื่องชนิดที่ถ้าดินแดนตอบไม่ถูกใจอาจตายได้

“ไม่ครับ ไม่ยากเลย ยิ่งไงพี่ก็ต้องเลือกน้องบัวอยู่แล้ว” ดินแดนยึด หลังตรงเหวี่ยงและผงกศีรษะ “พี่เข้าใจแล้วครับ ต่อไปนี้พี่จะอยู่ห่างๆ แก้ว เพราะพี่ก็ไม่ชอบที่แก้วพูดกับน้องบัวเหมือนกัน และน้องบัวคือคนสำคัญ ที่สุดสำหรับพี่”

“ถ้าพี่ดินตัดสินใจได้แบบนี้ ลินก็จะพยายามพูดกับบัวให้ค่ะ แต่ พี่ดินต้องสัญญานะคะว่าจะไม่ทำให้บัวต้องเสียใจเพราะเรื่องทำนองนี้อีก”

ลานไพลินคาคันเสียงเข้ม

“พี่สัญญา พี่จะไม่ทำให้น้องบัวต้องเสียใจ”

“ถ้าพี่ดินผิดสัญญา ลินจะไม่ช่วยพี่ดินอีกเลย และจะทำทุกอย่างเพื่อไล่พี่ดินไปให้พ้นชีวิตของบัวด้วย!”

หญิงสาวซู ดวงตาวาววับประดุจแม่เสื้อที่นากลับและน่ารักในขณะเดียวกัน แต่คิบาลเชื่อว่าเธอไม่ได้พูดเล่นๆ

“พี่สัญญา สาบานเลยก็ได้” ดินแดนลั่นวาจา

“ไม่ต้องสาบานค่ะ แค่พี่ดินทำให้ลिनกับบัวเห็นว่าทำได้ตามคำสัญญา และทำให้ได้ตลอดชีวิตของพี่ก็พอ”

ดินแดนรับคำหนักแน่น สัญญาแล้วสัญญาอีก พวกเขาปรึกษากันถึงวิธีการรื้อบัวชมพูนกระทั่งสีหน้าเคร่งเครียดของดินแดนคลายลงไปมาก ถึงขนาดที่เจ้าตัวสามารถกินผลไม้ไปด้วยระหว่างพูดคุยได้

“ขอบคุณนะน้องลิน ไฉคราม ถ้าไม่ได้ทั้งสองคนก็ไม่รู้เลยว่าจะรื้อน้องบัวยังไง ใครจะคิดว่าการขอแฟนแต่งงานครั้งแรกในชีวิตจะผิดพลาดไปได้ขนาดนี้”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ถ้าพี่ดินรื้อบัวสำเร็จค่อยขอแต่งงานอีกทีก็ได้”
ลานไพลินยิ้มให้กำลังใจ

“พี่จะเซอร์ไพรส์รื้อน้องบัวยังไงดีนะครั้งหน้า”

“เกียงไม่เชื่อกับเรื่องเซอร์ไพรส์อีกเหรอ” คิบาลดักคอ

“เช็ด!” ดินแดนตอบโดยไม่เสียเวลาคิด “แต่เพื่อน้องบัว ฉันยอมทุกอย่าง ฝากน้องลินช่วยคิดได้มั๊ยครับว่าครั้งหน้าพี่จะรื้อน้องบัวแต่งงานยังไง”

“ฉันว่าแกรื้อน้องบัวให้สำเร็จก่อนดีกว่ามั๊ย แล้วค่อยคิดเรื่องนั้น”

“เกอยาดับฝันฉันสิวะไฉคราม ไม่ให้กำลังใจกันเลย”

“ไม่พูดก็ได้วะ แต่เรื่องหนึ่งที่คุณต้องพูดก็คือ ถ้ามีการขอแต่งงาน ครั้งหน้าแกน่าจะให้เทียนหอมอยู่ด้วยนะ เพื่อแก้ตัวจากเมื่อวาน”

“ต้องมีหมาอีกแล้วเหอวะ” ดินแดนทำหน้ายู่

“บรูว์!” แสนแซ่บหอนราวกับจะบอกว่าต้องมี!

“มานี่เลยยายตัวแสบ” ลานไพลินหัวเราะ ยื่นมือออกไปรอ เจ้าฮัสกี จึงผลจากคิคาขึ้นมาข้างๆ เธอ “แสนแซ่บก็เห็นด้วยเนอะว่า Love me, love my dog รักคนเลี้ยงหมาก็ต้องรักหมาของเขาด้วย ใ้ม้ยแสนแซ่บ”

“บรูว์ๆ” เจ้าฮัสกีตอบ มันเลียมือลานไพลินและลามขึ้นมาถึงพวงแก้ม นวลที่มีรอยลักยิ้มแต่งแต้ม

หญิงสาวหัวเราะ เธอกอดมัน จูบหัวๆ อย่างรักใคร่แล้วหันมาทำ หน้าซึ่งซึ่งใส่ดินแดนราวกับไม่เคยแสดงความอ่อนโยนกับหมามาก่อน

“เมื่อวานพี่ดินลืมน่าเทียนหอมกลัวเสียงพลู แล้วคุณแก้วก็กลัวก็พูด ไม่ดีถึงเทียนหอมอีก มันเป็นแผลในใจของบัวนะคะ ฉะนั้นทางแก้ก็คือ พี่ดินต้องเห็นความสำคัญของเทียนหอมมากๆ ก่อนจะอ้อบัว พี่ดินต้อง ให้อเทียนหอมให้ได้ก่อนคะ”

คิคาพยักหน้าเห็นด้วย

“ส่วนเรื่องการขอแต่งงานอีกครั้ง พี่ดินจะขอบัวยังไง จะต้องมีการ เทียนหอมอยู่ด้วยมัย ลินว่าถ้าพี่ดินอ้อบัวให้คืนดีกันได้สำเร็จ การเซอร์ไพรส์หรือ พิธีการยิ่งใหญ่ใดๆ ก็ไม่สำคัญเท่ากับความรักและความจริงใจที่พี่มีให้บัว หรือคะ ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาติดีกว่า ถึงเวลานั้นพี่ดินน่าจะรู้เอง ว่าจะขอบัวแต่งงานอีกครั้งตอนไหน และขอยังไง”

“ผมเห็นด้วยกับคุณ” คิคาบอกว่า

“ขอบคุณคะ” หญิงสาวยิ้มรับ

“อืม...” ดินแดนหรีตามองสองหนุ่มสาว

“อะไร” สถาปนิกหนุ่มถามเมื่อเห็นสายตาแปลกๆ ของเพื่อน

“แกกับน้องลินเข้ากันเป็นปีเป็นชุลีเลยนะ...พ่อหมากับแม่หมา”

นัยน์ตาของคิคาพุดพราวระยับอย่างมีเลศนัย

“เป็นธรรมดาของคนเลี้ยงหมาไป... จิงมัยครับคุณลิน”

“จริงค่ะคุณคราม”

“คุณลิน...คุณคราม...เป็นทางการกันไปหรือเปล่า เรามันคนกันเอง
แท้อๆ แกควรเรียกน้องลินเหมือนที่ฉันเรียกได้แล้ว ส่วนน้องลินก็เรียกมัน
ว่าพี่ครามเหมือนกับที่เรียกพี่ดินจะดีกว่านะครับ เราคงต้องเจอกันอีกนาน
เลิกพูดคุณฯ ผมงฯ ฉันฯ อะไรรั้นเถอะ แค่นี้ย็นก็ปวดหัวแล้ว เอ้า! ไหน
ลองพูดซิ พี่ดิน น้องลิน”

“บรูว์!” ไม่มีใครพูด แสนแซ่บจึงตอบให้เองก็ได้

“เห็นมั๊ย แสนแซ่บยังเห็นด้วยเลย” ดินแดนฉีกยิ้ม

“บรูว์วๆ” มันหอนรับ เรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนในโต๊ะไม่เว้นแม้แต่
หญิงสาวที่ลุ่มแพ่งคอรุ่มฟูอย่างเก๋อเขิน

“ทำตามที่ได้ดินมันบอกเถอะครับน้องลิน ไม่อย่างนั้นมันจะบ่นเรา
ไม่หยุด” ศิบาลตีสนิททันที และไม่น่าเชื่อว่ามันจะทำให้เขารู้สึกดีได้ขนาดนี้

“ก็ได้ค่ะ...พี่คราม”

ดินแดนมองสองหนุ่มสาวที่ยิ้มเขินๆ ให้อกัน เขาอารมณ์ดีขึ้นมาเป็น
ครั้งแรกนับตั้งแต่เกิดเรื่องร้ายเมื่อคืน

คืนวันนั้นศิบาลนั่งเหยียดขาพิงหัวเตียง โดยมีyimโนนอนกอดตุ๊กตา
สำหรับให้สุนัขเล่นอยู่ข้างๆ เสียงป๊ปปๆ ดังขึ้นตามแรงขบกัด อีกไม่กี่วันมัน
คงเย็นไม่ต่างจากของเล่นชิ้นอื่นที่เขาซื้อหามาให้

ศิบาลไม่สนใจเสียงขบกัดอย่างเมามันของลูกชาย เขามัวหมกมุ่นอยู่
กับการค้นหาอะไรบางอย่างในแท็บเล็ต...ก็หญิงสาวกับเจ้าไซบีเรียนฮัสกี้ที่
ชื่อคูนๆ เหมือนเขาเคยได้ย็นมาก่อนนั่นไง สุนัขที่ชื่อ ‘แสนแซ่บ’ ไม่น่าจะมี
หลายตัว และ ‘ลานไพลิน’ ที่เป็นแม่ของแสนแซ่บน่าจะมีคนเดียว

ชายหนุ่มเข้าไปในกลุ่ม ‘เรารักไซบีลิง’ เล่าหาโพสต์เก่าๆ จนกระทั่ง
เห็นหน้าเจ้าฮัสกี้ตาสองสีซึ่งปากกับเท้าเลอะเประอะไปด้วยลิปสติกสีส้มแดง
มันนั่งทำหน้าที่เจียมเจียมอยู่ท่ามกลางกองเสื้อผ้ากับพิชชูขาดๆ ในห้องนอน

“แสนแซ่บจริงๆ ด้วย” คีคาลยิ้มกระจำ

เจ้าของเพชฌัญที่ใช้ชื่อว่า ‘ลานไพลิน แม่แสนแซ่บ’ เพิ่งโพสต์ภาพดังกล่าวเมื่อคืน คงหลังจากที่เธอกลับจากบ้านของบัวชมพู

เขาไปอ่านคอมเมนต์ต่างๆ ซึ่งคนเลี้ยงไซบีเรียนฮัสกีห้วอกเดียวกัน มาลงรูปวีรกรรมคล้ายๆ กันนี้ของสุนัขที่บ้านได้โพสต์ของลานไพลิน หญิงสาวเพิ่งตอบคอมเมนต์ต่างๆ เมื่อไม่ถึงห้านาทีนี้เอง แสดงว่าเธออาจกำลังออนไลน์อยู่

หัวใจของสถานปณิกหนุ่มเต้นแรงโดยไม่มีสาเหตุ เขาลองกดเข้าไปดูเพชฌัญส่วนตัวของลานไพลิน แล้วอดยิ้มเอ็นดูไม่ได้

หญิงสาวใช้รูปโพรไฟล์เป็นรูปคู่ของตัวเองกับแสนแซ่บ ซึ่งถ่ายในโรงเรียนอันเต็มไปด้วยไม้ใบขนาดยักษ์หลากหลายชนิด สาวน้อยหน้าแหล่ยิ้มถักเปียทั้งสองข้าง ใส่เอี๊ยมยีนขาสั้นซึ่งมีเล็กลำแขนงกุดสีขาวยู่ข้างใน และสวมรองเท้าบูต ใบหน้าซึ่งอ่อนเยาว์อยู่แล้วยิ่งดูเด็กลงไปอีก แถมเป็นเด็กชนเลี้ยด้วยเนื่องจากเธอเ็นจับแสนแซ่บให้ขึ้นมาขี่หลัง โดยอ้อมแขนไพล์หลังไปโอบอุ้มตัวมันไว้

เจ้าฮัสกีขนปุยน่าจะชินกับกล้องไม่น้อย มันเกาะหลังลานไพลินอย่างไม่กลัวตกพร้อมฉีกยิ้มให้กล้องเสียด้วย ลำคอของมันผูกผ้าสามเหลี่ยมซึ่งตัดเย็บจากผ้ายีนสีเดียวกับชุดเอี๊ยมของหญิงสาว แต่เพิ่มเติมตรงมีการเย็บตัวอักษรย่อ ‘SS’ ด้วยด้ายสีแดงซึ่งน่าจะมาจากชื่อแสนแซ่บ

คีคาลแอบดูรูปอื่นๆ ที่ลานไพลินเคยโพสต์ในกลุ่ม ‘เรารักไซบีลิง’ เขาจำวีรกรรมแสนๆ ของแสนแซ่บได้แล้ว เมื่อวานก่อนไปงานวันเกิดบัวชมพู เขาเพิ่งเขียนคอมเมนต์ได้รูปแสนแซ่บที่ปีนขึ้นไปเดินเล่นบนหลังคาโรงรถ ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตเห็นว่าบัวชมพูคอมเมนต์ได้โพสต์นั้นด้วยเหมือนกัน

นอกจากนี้แสนแซ่บยังเป็นหนึ่งในสมาชิกของ ‘หมาไซฯ ตระกูลแสน’ ซึ่งอยู่ในความดูแลของแซมมี สโรชนี คีคาลติดตามช่องยูทิวบ์ของเธอซึ่งทำ

รายการเกี่ยวกับสุนัขและแมวที่เจ้าหล่อนเก็บมาเลี้ยง ดาวเด่นซึ่งออก
รายการบ่อยที่สุดคือเจ้าฮัสกี้ตระกูลแสนทั้งหลาย นานๆ ที่จึงมีแสนแซ่บมา
ร่วมรายการ แต่ไม่มีลานไพลิน คิคาถึงได้ไม่เคยเห็นเธอ

“ปรี๊ว...” ยิมโนเลิกกอดตุ๊กตาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ มันมุดแขนขาขึ้นมา
นอนบนตักทั้งที่ตัวใหญ่เกินหน้าตักของเขาแล้ว

“เหงาเหรอ” เขาลูบหัวมัน คลีอี้มเมื่อยิมโนส่งเสียงตอบ “ถ้าอย่างนั้น
เรามาดูน้องกัน”

คิคาเปิดคลิปวิดีโอที่เขาถ่ายแสนแซ่บตอนมันเล่นด้วยก่อนกลับบ้าน
มันครวญครางอย่างอาลัยอารมณ์ไม่ยอมให้เขาจากมา ซ้ำยังตามขึ้นมานั่งใน
รถอย่างหน้าตาเฉย ลานไพลินต้องอุ้มมันลงไปท่ามกลางเสียงร้องประท้วง
ของลูกสาวเธอ

“น้องคนสวยคนนี้ชื่อแสนแซ่บ”

ชายหนุ่มชี้ภาพเคลื่อนไหวของแสนแซ่บบนหน้าจอแท็บเล็ต เสียง
คร่ำครวญของแม่สาวน้อยทำให้ยิมโนหุบหูฟังเอียงคอมองไปมาอย่างตั้งใจ

“สวยใช้มัยละ แสนแซ่บอายุหนึ่งขวบกับอีกหกเดือน น้อยกว่ายิมโน
หกเดือนพอดีเลย”

ยิมโนเถียงพลงเอาเท้าหน้าเขี่ยหน้าจอไปด้วย

“อะไรนะ หกเดือนนี่คือไม่น้อยไปเหรอ เราคิดอะไรกับน้องเขาหรือ
เปล่า แม่เขาหวงมากเลยนะ”

ยิมโนส่งเสียงโต้แย้ง ยังคงจ้องหน้าจอตาไม่กะพริบ

“ชอบน้องมากเลยเหรอ”

“ปรี๊ว!”

“พ่อก็ชอบ น้องน่ารักดี ซื่ออ่อนด้วย แต่แม่ของน้องก็สวยเหมือนกัน
นะ เดียวพ่อให้ดูรูป” คิคาคลิกไปที่รูปโปรไฟล์ของลานไพลิน

ยิมโนก้มมองรูปคู่ของสองสาวต่างเผ่าพันธุ์จนหน้าแทบติดจอ

“เธอชื่อลานไพลิน เป็นเพื่อนสนิทของพีบัว แฟนไฉ่ดินใจ ยิมโนจำ

พี่บัวได้ชิมมั้ย”

“บรูว์ บรูว์ๆ บรูว์...” เจ้าอัสน์ลุกขึ้นนั่งบนที่นอนอย่างกระตือรือร้น
โต้ตอบมาอีกไม่หยุด

“คนกันเองจริงๆ ด้วยเนอะ ยิมโนว่าพ่อควรจะทำแอดเฟรนด์เธอดีมัย
เพื่อว่าอีกหน่อยพ่อจะได้พาเราไปเจอแฟนแซ่บไป”

“โฮ่ง!” มันเสียแก้มเขาหนึ่งที่พร้อมกระดิกหางรัวๆ

“แปลว่าแอดเนอะ...ได้! เดี่ยวพ่อจัดให้”

คิตาลงบหัวลูกชายหนึ่งที่ แล้วกดปุ่ม ‘ขอเพิ่มเป็นเพื่อน’ ในเฟซบุ๊ก

‘Kham Sk ได้ส่งคำขอเป็นเพื่อนถึงคุณ’

ลานไพลินอ่านการแจ้งเตือนจากเฟซบุ๊กด้วยความสนใจ เธอลอง
กดเข้าไปดูหน้าโปรไฟล์ของคนผู้นั้น และเห็นรูปคู่ของผู้ชายหน้าคมเข้ม
แต่งตัวเซ็กซี่ๆ นั่งอยู่กับสุนัขพันธุ์ไซบีเรียนอัสน์สีคอปเปอร์ ด้านหลังของ
พวกเขาเป็นเตนท์แคมป์สีเขียวขี้ม้าแขวนตะเกียงไฟฉายไว้เหนือประตู ส่วน
ด้านข้างมีโต๊ะกับอุปกรณ์ประกอบอาหารครบครันสำหรับคนที่เชี่ยวชาญการ
ไปตั้งแคมป์ในป่า

“คุณคิตาล...เอ่อ...พี่ครามนี่นา”

“บรูว์” แสนแซ่บโงหัวขึ้นมาจากดักของเธอทันทีที่ได้ยินชื่อของชาย
หนุ่มที่มันติดใจ

“ยายหมาใจง่าย!” ลานไพลินยี้หัวมัน

แสนแซ่บหาได้แคร์ไม่ มันเถียงและงับมือเธอเล่น

“หนูว่าแม่ควรรับแอดเขาดีมัย”

คิตาลดูเป็นคนนิสัยดีก็จริง แต่ลานไพลินยังไม่กล้าไว้วางใจ

“บรูว์ๆ โบว์ว์...”

“อะไรนะ...อ้อ...จะบอกว่าอย่าลืมนัดตัวผิวดีมัย เขาไม่ได้มาจีบแม่
เสียหน่อย...เออ ก็จริง...”

“บรูว์!” แสนแซ่บพูดต๋อไปอีกยาว

“เขาจิบแสนแซ่บ ไม่ได้จิบแม่ โอเค เข้าใจแล้ว! แต่พี่ครามเขาเลี้ยงหมาไซ้ เหมือนกันนะ เขามีหมาของตัวเอง ไม่สนใจแสนแซ่บหรอก”

ลานไพลินลอยหน้าลอยตาเถียง ลูกสาวของเธอแย้งกลับด้วยการเห่าหอนตามประสาหมัน หญิงสาวจึงใช้ท่าไม้ตายจกพุงกลมๆ ของเจ้าหมาด้วยความมั่นใจเสียเลย แสนแซ่บตื่นกระเด๋วๆ ตามแรงจี้กจี้ ลานไพลินมัวแก้งลูกสาวจนลืมคิลาและคำขอเป็นเพื่อนในเฟซบุ๊กของเขาไปเลย

เกือบชั่วโมงต่อมา ก่อนลานไพลินจะปิดไฟนอนตามเจ้าสุนัขที่นอนหงายท้องอล่างฉ่างเข้าสู่นิทราล่วงหน้าไปแล้ว เธอจึงนึกถึงคำขอเพิ่มเป็นเพื่อนจากคิลาได้อีกครั้ง

ลานไพลินมองรูปโปรไฟล์ของชายหนุ่มกับสุนัขไซบีเรียนฮัสกี้ที่งามสง่าและหล่อเหลา เธอตกหลุมรักเจ้าหมาทันที หญิงสาวล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่ความใจอ่อนต่อสุนัขทำให้เธอตัดสินใจกดรับในที่สุด